

АМБЪР ЗАВИНАГИ

ЗАВЪРШВАЩИТЕ ЦРИХИ ЗА ИСТИНСКИЯ СВЯТ,
БЕЗ КОИТО ЦИКЪЛЪТ ЗА АМБЪР НЕ БИ БИЛ ПЪЛЕН

РАЗКАЗЪТ НА ТЪРГОВСКИЯ
ПЪТНИК

ЗАБУЛЕНАТА И ГИЗЕЛАТА

РАЗКАЗЪТ НА КОРДАТА

СИЛ КОН,
ТАНЦУВАЩИ ПЛАНИНИ

КОРИДОРЪТ НА
ОГЛЕДАЛАТА

ПЪЛЕН ИЛЮСТРОВАН
ПЪТЕВОДИТЕЛ В
ЗАМЪКА АМБЪР

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ АМБЪР ЗАВИНАГИ

Превод: Елена Павлова, Светлана Комогорова

chitanka.info

С тази книга „Хрониките на Амбър“ стигат до своя логичен завършек. Включените пет разказа биха могли да се разглеждат и като повест, която дава последните щрихи и хвърля светлина върху някои неясни моменти от последните романи. Дори има и отправни точки за нови приключения...

Завършващите щрихи за истинския свят, без които цикълът за Амбър не би бил пълен:

РАЗКАЗЪТ НА ТЪРГОВСКИЯ ПЪТНИК

Хубавото е, че се канех да задържа задълго Мерлин в кристалната пещера. А още по-добре стана, че той не остана там за целия предвиден от мен срок. Щом прекъснах връзката с картата — като разлях с ритник чашата си чай с лед и възкликнах: „Мамка му! Разлях я“, — обърнах Коза на съдбата в здравата си ръка.

Боклучената гора. Хубава скица, така си беше. Макар че всъщност нямаше значение коя е картата, поради което бях накарал Мерлин да обърне картите с гърба нагоре и избрах една на сляпо. Всичко беше само номер, с който да измамим Лабиринта. Тези карти до една водеха на един хвърлей от Кристалната пещера, което беше истинската причина за съществуването им. Бях ги рисувал с цел да привлека Мерлин в близост до пещерата, до място, където алармената система на синия кристал да ме вдигне на крак. Планирах в такъв случай да побързам натам и по някакъв начин да го направя свой затворник.

За съжаление, системата не сработи, когато Мерлин избра картата на Сфинкса, измъквайки се от майчето ми. Невротоксините й бяха изкривили специфичния ключов сигнал от неговата нервна система. Мамчето за кой ли път бе попречила на плановете ми — ей тъй, мимоходом. Е, карай да върви — ще си плаща всичко закуп. Аз все пак вкарах Мерлин в пещерата. Само дето... след това всичко се измени.

„Люк! Глупак такъв!“ — взриви се в главата ми посланието на Лабиринта, подобно на заключителен пасаж на рок-концерт. Но Боклучената гора вече придобиваше яснота и аз се прехвърлих там, преди Лабиринтът да съобрази, че по него тече чай с лед, а не моята кръв.

Когато видението на Лабиринта изчезна, аз се изправих и закрачих сред храсталаци ръждиви ножовки, гора от изкривени трегери и весело боядисани лехи счупени бутилки. Побягнах, а кръвта се лееше от разреза на лявата ми длан. Не спрях да се превържа. Щом

Лабиринтът се свестеше от шока и откриеше, че не е пострадал, щеше веднага да се захване да претърсва Сенките, за да намери и мен, и останалите. Те щяха да бъдат в безопасност около втория Лабиринт, така че на мушката оставах аз. Стените на Кристалната пещера блокираха всички видове парафизическо въздействие, за които се бях сетил да ги проверя, и силно се надявах, че ще ме скрият и от погледа на Лабиринта. Трябваше само да пристигна преди той да прерови Сенките на достатъчно разстояние.

Затичах по-бързо. Бях в добра форма, пък и по принцип ме биваше в бягането. Оставях зад гърба си ръждясали коли и пружини от дивани, разбити плочки, счупени сандъци... Надолу по пътеки от прах, нагоре по улици от капачки на бутилки и сметки за пиетиета... Нащрек. В очакване. В очакване светът да се завърти, да потръпне и да чуя как Лабиринтът тържествуващо провъзгласява:

— Пипнах те!

Завих и мернах в далечината синкав отблясък. Боклучената гора — резултат от древно завихряне на Сенките — свърши внезапно, щом излязох на един стръмен склон. Отвъд ме възнагради гледката на поестествена растителност.

Тук, докато стъпалата ми равномерно тупкаха по земята, дочух няколко птичи крясъка и дори бръмченето на насекомите. Небето беше облачно, а на бегом не можех да определя нито посоката на вятъра, нито околната температура. Проблясващата далечна синя планина растеше. Запазвах досегашното си темпо. Другите би трябвало да са извън опасност, ако изобщо са успели да се измъкнат. По дяволите! Наистина би трябвало отдавна да са се спасили. Времето тук минава значително по-бавно, отколкото в главната последователност^[1].

Нищо чудно вече да са седнали някъде, да похапват и да си разменят шегички. Че и да подремват... Преглътнах едно проклятие, щадейки дъха си. Това можеше също така да означава, че Лабиринтът ме търси много по-дълго, отколкото ми се струва... Синята грамада нарастваше все повече и повече. Реших да проверя справям ли се все още с прословутия си финален спринт и преминах на високи обороти.

Въздухът и земята потръпнаха от, както ми се стори, отглас на гръмотевица. Можеше да бъде и реакция на разгневената шарка, която най-сетне ме е намерила. Но нищо чудно и да беше обикновена буря...

Продължавах упорито да тичам и само броени секунди по-късно, както ми се стори, се наложи да ударя спирачка, за да не се препъна в основата на кристалния склон. Засега не забелязвах мълнии. Закатерих се нагоре. Никога не се бях опитвал да се изкачвам от тази страна. Гърдите ми се раздуваха като мехове, а обилната ми пот се смесваше с първите дъждовни капки. Оставях кървави следи по камъните, но водата скоро щеше да ги измие.

Когато се добрах до върха, чевръсто пропълзях до отвора и се хвърлих вътре с краката напред. Увиснах на ръце и след това скочих в мрака, без да обръщам внимание на стълбата. Бързината решаваше всичко. Едва когато се озовах в сумрачната дълбина, все още задъхан, най-сетне се почувствах в безопасност. След като си поех дъх, си позволих и да се разсмея. Бях успял! Бях избягал от Лабиринта! Обиколих килията, пошляпвайки се по бедрата и удряйки по стените. Победи като тази бяха прекрасни на вкус и просто не можех да не я отбележа. Нахълтах в склада, намерих там бутилка вино, отпуших я и дръпнах здрава глътка. След това се преместих в страничната пещера, където се търкаляше спалният чувал, разположих се отгоре му и продължих да се кикотя, докато си припомнях всичко онова, което бях научил при Първичния Лабиринт. Моята лейди Найда беше просто великолепна. Пък и Мерлин също. А сега...

Интересно, способен ли е Лабиринтът да таи зло? В смисъл, колко време ще трябва да престоя тук, преди да изляза на открито, без да рискувам незабавно да се натъкна на него? Нямаше начин да разбере. За съжаление. Но Лабиринтът сигурно си има твърде много работа, че да се държи като онези, които постоянно се въртят около него — тоест, амбъритите. Не е ли така? Дръпнах си още една глътка. Май оставам тук за доста дълго време...

Реших, че ще използвам магия за промяна на външността. Когато се махна оттук, ще имам тъмна коса и брада (наложена над зачатъците на истинската), сиви очи, прав нос, по-остри скули и по-малка брадичка. Ще изглеждам по-висок и значително по-слаб. Ще сменя привичните ярки цветове на облеклото си с по-тъмни нюанси. Но това няма да е повърхностно, козметично заклинание — имах нужда от нещо по-силно, с дълбочинно въздействие върху плътта.

Размишлявайки по въпроса, се надигнах да потърся храна. Намерих консервирано месо и бисквити, а с малко заклинание

притоплих и кутия супа. Не, това не е в нарушение на физическите закони иа това място. Кристалните стени блокират изпращането и получаването на сигнали, но самият аз нося заклинанията си и тук, вътре, те си действат както винаги. Докато се хранех, отново се сетих за Найда, Мерлин и Корал. Каквото и да им се случваше — добро или лошо — времето беше в тяхна полза. Дори ако остана съвсем малко, събитията у дома са несъизмерими с изтеклото време тук. А каква ли мерна система за отчитането му използва Лабиринтът? Вероятно всички съществуващи едновременно — а това значи, че работи по своя собствена, — но според мен той беше най-добре настроен към главния му поток — Амбър. фактически бях уверен в това — та нали именно там се развиваше действието! И ако исках бързо да се върна на сцената, трябваше да остана само докато зарастне раната ми.

Но, сериозно казано, колко ли силно му се искаше на Лабиринта да ме докопа? Дали в действителност съм важен за него? Какво представлявам от негова гледна точка? Владетел на малко кралство от Златния кръг. Убиец на един от принцовете на Амбър. Син на човека, който веднъж се е опитал да го унищожи... Потръпнах при тази мисъл. От друга страна Лабиринтът ми е позволил да изживея целия си живот чак до този момент без каквито и да е репресии заради действията на моето татенце. А в настоящата история участието ми беше минимално. На първо място стоеше Корал, веднага след нея — Мерлин. Може би се презастравах. Нищо чудно той да ме е изхвърлил от мислите си в мига на моето изчезване. Аз обаче няхах намерение да мръдна нито крачка, без да се маскирам както трябва.

Довърших вечерята и изпих виното. Та, кога ще направя въпросната крачка? Какъв ли всъщност ще бъда в този момент? В главата ми се въртяха какви ли не възможности... Прозях се. Спалният чувал изглеждаше толкова привлекателен! Бляскаха мълнини, по стените се стрелкаха синкави вълни. После гръмотевицата връхлетя с тътена на прибой. Утре значи. Утре ще обмисля подробностите... Напъхах се в чувала и се наместих по-удобно. В следващата секунда заспах.

Понятие нямам колко съм спал. Когато станах, по стар навик обиколих всичко наоколо, проверявайки надеждността на защитата, енергично направих утринната си гимнастика, измих се и полека изядох закуската си. Чувствах се по-добре от вчера, а дланта ми вече

започваше да зараства. След всичко това седнах и се взирах право в стената в течение на поне няколко часа. Как щеше да е най-добре да постъпя?

Можех да изтичам обратно в Кашфа, където ме очакваше тронът. Можех да потърся и приятелите си. А можех и просто да мина в нелегалност, да се покрия и да проучвам, докато се ориентирам. Но става въпрос за приоритет. Какво е най-важното нещо, на което съм способен и което касае всички? Размишлявах върху това до обяд и после похапнах отново.

След обяда извадих малкия си скицник и един молив и се заех да нахвърлям образа на една позната ми дама, добавяйки черта след черта. С това се забавлявах до вечерта — просто за да запълня времето, при все че я нарисувах съвсем точно. Когато се оттеглих за вечеря, планът за следващия ден вече придобиваше форма.

На сутринта раната ми бе почти затворена и аз си омагьосах огледало върху един гладък участък от стената. Възползвайки се от маслената лампа, за да не хабя осветяващото заклинание, призовах в огледалото висок, мургав, слаб образ, насложих го над моето отражение, наложих орловите му черти върху моите собствени — заедно с брадата — огледах резултата на труда си и видях, че съм успял. После промених и одеждите си, за да съответстват на „новия аз“ — за това ми потрябва само едно заклинание. Налагаше се да се сдобия с истински принадлежности при първа възможност. Няма смисъл да се изразходват мощни въздействия за нещо толкова тривиално. Всичко това свърших най-напред, понеже планирах да нося новия си облик през целия ден. Да посвикна, а също така и да проверя дали в работата ми няма слабо място. С този облик се канех и да спя — по същата причина.

Следобеда отново извадих скичника си. Внимателно огледах вчерашната скица, след това отворих нова страница и нарисувах Карта. Чувствах я правилна. На сутринта, след обичайната гимнастика, отново разгледах отражението си в огледалото и, удовлетворен, се изкачих по стълбата и излязох от пещерата. Утрото беше влажно и студено, синевата надничаше през няколко процепа в облачната покривка високо над главата ми. Като нищо можеше да завали отново. Но за какъв дявол трябваше да ме е грижа за това? Канех се да се махна оттук, нали?

Извадих скицника си и спрях. Сетих се за онези Карти, с които си бях имал работа през годините, а и за други подробности. Извадих колодата си, разтворих я и полека я прелистих, докато стигна тъжната карта — на татко. Пазех я от сантиментални подбуди, а не за употреба. Изглеждаше точно такъв, какъвто го бях запомнил, но не търсех да предизвиквам спомените. Нуждаех се от онова, което той носеше на кръста си.

Съсредоточих се върху Уеруиндъл, меч магически във всичките си качества и в определена степен свързан с Грейсуондир на Коруин. Спомних си разказа на Мерлин за това как баща му призовал оръжието си от Сенките след своето бягство от тъмницата на Амбър. Между него и острието съществуваше специална връзка. Сега, когато събитията се развиваха с гигантски крачки и се намирах в преддверието на нови приключения, вероятно би било разумно да ги посрещна, приготвил подходящото въоръжение. Татко беше мъртъв, но мечът — по своему жив. Не можех да се добера до баща си, но дали пък не бих успял да се сдобия с оръжието му — по последни сведения, скрито нейде из Царството на Хаос? Съсредоточих се върху него, призовавайки го дълбоко в съзнанието си. Стори ми се, че чувствам нещо и когато докоснах мястото, което той заемаше на картата, тя като че ли започна да изстива. Протегнах се. Още по-надалеч и по-упорито...

А след това дойдоха яснотата и близостта... и ме възнагради усещането за хладен, чужд разум отсреща.

— Уеруиндъл — казах аз меко.

Ако изобщо може да съществува ехо при отсъствието на предизвикалия го звук, то именно това чух в отговор.

„Сине на Бранд“...

— Наричай ме Люк.

Тишина. След това вибрация:

„Люк“...

Протегнах се, хванах ефеса и го дръпнах към себе си. Мечът беше в ножница. Отстъпих, прихванах го с двете си ръце и оголих острието. Приличаше на море от разтопено злато, втъкано около гравирания по него образ. Вдигнах го над главата си, изпробвах замах, нанесох къс режещ удар. Прекрасен беше. Идеален. Имах чувството, че зад всяко негово движение лежи огромна мощ.

— Благодаря — прошепнах, а смеещото се ехо се обади и заглъхна. Отворих скичника на необходимата страница с надеждата, че съм избрал подходящо време за обаждането си. Лицето на дамата беше изящно очертано, неவிждащият ѝ взор по някакъв начин предаваше необичайната ширина и дълбина на зрението ѝ. След няколко секунди страницата изстина под пръстите ми, скицата ми придоби триизмерност и леко помръдна.

— Да? — прозвуча гласът ѝ.

— Ваше величество — подех аз, — както и да възприемате тези неща, бих искал да ви известя, че съзнателно съм променил външността си. Надявах се, че...

— Люк — промълви тя, — разбира се, че ще те позная. Та нали сега и ти самият си Величество... — погледът ѝ си оставаше все така разфокусиран. — Имаш неприятности?

— Точно така.

— Искаш ли да преминеш?

— Ако е възможно и удобно...

— Разбира се!

Тя ми подаде ръка. Аз се протегнах, внимателно поех дланта ѝ и ателието ѝ придоби плътност, измествайки сивото небе и кристалния хълм. Още крачка напред и вече бях при нея. Незабавно паднах на колене, разкопчах колана си и ѝ протегнах оръжието си. Някъде в далечината се чуваха удари на чук и вой на трион.

— Стани! — Вайъли, съпругата на Рандъм, докосна рамото ми. — Ела да седнеш. Ще прием чай.

Изправих се и я последвах до масичката в ъгъла. Тя свали напращената си престилка и я окачи на една кукичка на стената. Докато приготвяше аз огледах малката армия статуетки, подредени по протежение на едната стена, пък и разхвърляни тук-там из цялата стая — големи и малки, реалистични и импресионистични, прекрасни и гротескни. Кралицата работеше основно с глина, но някои от по-малките изваяния бяха каменни; а в другия край на помещението стоеше студена в момента пещ за изпичане. Няколко метални конструкции с необичайна форма висяха от гредите на тавана.

Когато тя се присъедини към мен, ме улови за лявата ръка и веднага напипа пръстена, който ми беше дала.

— Да, аз ценя защитата на кралицата — отбелязах.

— При все че самият ти си монарх на страна, която е в дружески отношения с нас?

— При все това — кимнах. — Ценя я толкова, че искам да върна старите си дългове.

— О!

— Не съм съвсем уверен, че Амбър е в курса на някои скорошни събития, в които аз съм участвал лично или за които знам — събития, касаещи благополучието на двора. Освен ако Мерлин напоследък не се е свързвал с вас...

— Не се е обаждал — отвърна тя. — И ако имаш жизненоважна за кралството информация, вероятно е най-добре да я предадеш непосредствено на Рандъм. В момента не е тук, но мога от твое име да се свържа чрез Картите...

— Не — поклатих глава аз. — Знам, че той не ме харесва и не ми се доверява — все пак съм убиец на брат му и приятел на човека, заклек се да разруши Амбър. Уверен съм, че той ще бъде направо щастлив да ме види детрониран и да сложи на трона в Кашфа своя марионетка. Надявам се, че някой прекрасен ден ще ми се отвори възможност да си изясним отношенията, но нека не е днес. Предстои ми твърде много работа. Пък и информацията ми надхвърля рамките на местната политика. Тя касае Амбър и Царството на Хаос, Лабиринта и Логрус, смъртта на Суейвил и възможното възкачване на Мерлин на престола в Царството...

— Сериозно ли говориш!

— Разбира се. Знам, че вас ще ви изслуша. И дори ще разбере защо съм съобщил всичко това именно на вас. Позволете ми по този начин да избягна вниманието му. Предстоят твърде важни събития!

— Разказвай — кимна тя и вдигна чашката си.

Така и сторих, като включих всичко, което бе споделил с мен Мерлин, чак до противостоянието в Първичния Лабиринт и моето бягство през Кристалната пещера. По време на разказа пресушихме пълния чайник и, когато приключих, известно време просто стояхме безмълвни.

Накрая тя въздъхна:

— Ти ме натовари с много важни сведения.

— Знам!

— Но при все това се боя, че те са само малка част от много по-голямото...

— Какво по-точно имате предвид? — изумих се аз.

— Някои дреболии, за които чух, знаех, предполагах или, може би, съм видяла насън. Както и няколко други, от които аз, струва ми се, просто се страхувам. Надали са свързани логически. Но са достатъчни, за да питам силите на земята, с която работя. Да. Вече се бях замислила за това и сега съм длъжна да опитам. В такъв момент...

Тя бавно се изправи, помълча малко и посочи нагоре.

— И нека това бъде Езика — изрече, а порив на вятъра залюля една от металните конструкции, изстръгвайки от нея няколко тона едновременно.

Вайъли пресече ателието, приближи се до дясната стена — дребна, облечена в сиво и зелено, с коса с цвят на зрели кестени, която се сипеше до средата на гърба ѝ — и прокара пръсти по стоящите там скулптури. Накрая избра една с широко лице и тесен торс и започна да я бутта към средата на стаята.

— Нека ви помогна, Ваше величество! — с две крачки стигнах до нея. Тя поклати глава.

— Наричай ме просто Вайъли. Не, трябва да ги разположа сама. Тази се нарича Памет.

Тя я нагласи под Езика, на северозапад от него. След това отново се върна при фигурите и избра слабичка, с леко разтворени устни, която настани южно от компаса на Езика.

— А това е Страст.

Бързо намери третата — висока и кривогледа статуя — и я постави на североизток.

— Предпазливост — назова я.

Жена с гордо изпъната дясна ръка застана от запад.

— Риск — нарече я Вайъли.

На изток постави друга жена, с широко разтворени ръце.

— Сърцето.

От югозапад застана философ с високо чело и сраснали се вежди.

— Главата.

...На югоизток — усмихнато момиче, чиято ръка бе вдигната то ли в приветствие, то ли в замах за нанасяне на удар.

— Шанс — приключи изброяването кралицата и застана в средата на кръга, който ми напомняше едновременно за Стоунхендж и остров Пасха. Помоли ме: — Донеси два стола и ги постави ето тук и тук... — и ми показа местата на север и юг от нейния кръг.

Така и направих. Тя седна на северния стол, зад последната наредена от нея статуя — Прозрението. Аз заех мястото си зад гърба на Страстта.

— Сега мълчи — нареди ми тя.

След това в течение на няколко минути и кралицата седя неподвижно, скръстила ръце на коленете си. Накрая попита:

— Какво е нарушило равновесието — на дълбочинно ниво?

От лявата ми страна се обади Предпазливостта, но металическият глас идваше отгоре, от Езика.

— Преразпределението на древните сили — изрече той.

— По какъв начин?

— Скритото излезе на открито и се мести — отвърна Риска.

— Въвлечени са и Амбър, и Хаос — така ли?

— Точно така — обади се Страст, която стоеше пред мен.

— „Древните сили“ — повтори Вайъли. — Колко древни, точно?

— Съществували са преди да се появи Амбър — промълви Памет.

— А били ли са преди появата на Рубина на справедливостта — Окото на Змията?

— Не — отвърна същата статуя. Кралицата шумно си пое дъх.

— Колко са на брой?

— Единайсет — отговори отново предишният ѝ събеседник.

Тя пребледня, но аз пазех тишина, както ми беше наредено.

— Онези, които разравят праха на миналото — обади се след малко, — какво искат те?

— Възвръщането на славата на отминалите дни — обясни Страст.

— Възможно ли е да успеят?

— Да — отвърна Прозрение.

— А може ли да се избегне подобен изход?

— Да — съгласи се същата статуя.

— Но ще бъде опасно — добави Предпазливостта.

- С какво трябва да се започне?
- Попитай пазителите — обади се Главата.
- Колко зле е положението?
- Всичко вече е започнало — съобщи пак той.
- И заплахата вече е реална — добави Риск.
- Както и благоприятната възможност — допълни Шанс.
- А каква е тя? — поинтересува се Вайъли.

Разнесе се стържене, когато оръжието ми се плъзна на пода там, където го бях облегал на стената. Кралицата извърна глава.

- Мечът ми току-що падна.
- Назови го!
- Това беше оръжието на баща ми и името му е Уеруиндъл.
- Да, чувала съм за него... — След малко се обърна към статуите си. — Този човек, Люк, притежава нещо, свързано с меча и сродното му оръжие. Аз обаче не знам историята им.

— Дватамата са свързани — потвърди Памет.

— Как по-точно?

— Създадени са по един и същ образец, кажи-речи по едно и също време и се явяват част от силите, за които говорехме.

— Ще се получи ли сблъсък на интереси?

— Да — потвърди Прозрението.

— Какъв по-точно?

Прозрението премълча, но Шанс се засмя.

— Не ви разбирам!

— Тя се смее, когато не е сигурна — поясни Главата.

— Люк ще вземе ли участие в сблъсъка?

— Да — отвърна Прозрението.

— Следва ли да потърси пазителите?

— Длъжен е да опита — реши Сърцето.

— А ако не успее?

— Дори и сега към нас се приближава Принцът, на когото е известно повече — каза Главата.

— Кой е той?

— Освободеният затворник — обясни същата статуя.

— И кой по-точно?

— Носи сребърната роза — добави Главата. — И притежава втория меч. Вайъли вдигна глава и се обърна към мен:

— Имаш ли въпроси?

— Да. Но се съмнявам, че ще получа отговор, ако попитам дали ще победим ние.

Шанс се разсмя, докато кралицата се изправяше на крака. Тя ми позволи да ѝ помогна да върне статуите на местата им. След това, когато отново седнахме, я попитах:

— „Търсене на пазителите“?

— Със сигурност има един страж, а може и да са двама — обясни ми тя. — Самоотстранил се принц на Амбър и неговата сестра от дълбока древност са пазили част от тази сила. Логично е да се провери дали още са живи и спазват ли все още обета си.

— Самоотстранил се ли? Защо?

— По лични причини, свързани с починалия крал.

— А те къде са?

— Нямам представа.

— Как тогава можем да ги намерим?

— Има Карта...

Тя се изправи и се приближи до малък скрин с чекмедженца. Оттам извади опакован комплект карти. Бавно преброи няколко от горната страна на колодата и извади една.

Щом се върна при мен, ми предаде картата, изобразяваща строен младеж с коси с цвят на ръжда.

— Наричат го Делуин — каза ми просто.

— И смятате, че мога просто да го потърся и да питам дали все още притежава онова, което е имал преди?

— Първо бързичко трябва да му обясниш, че не си от Амбър — усмихна се кралицата, — но спомени за произхода си. Попитай го дали контролира Пръстените непрекъснато. Постарай се да научиш къде се намира или премини при него, за да обсъдите всичко това лично — ако успееш.

— Добре — съгласих се аз, понеже не исках да ѝ казвам, че вече съм говорил с него — макар и закратко — докато търсех съюзници за войната ми срещу Амбър. Тогава той просто захвърли картата ми, но аз не исках да събуждам спомените на Вайъли за онези дни. Така че просто кимнах: — Добре, ще опитам!

Реших да поговоря набързо с него — за да му дам време да съобрази, че не съм сам, но и да не му позволя да спомене нищо от

предишния ни разговор. Променената външност би трябвало да ми помогне в това начинание.

Посегнах в търсене на връзка.

Първо студ, после усещане за някой, който внезапно застава нащрек.

— Кой е там?

Чух въпроса още преди в картата да възникне усещане за дълбочина и живот.

— Люк Рейнард, известен също и като Риналдо — представих се аз, а Картата веднага оживя и събеседникът ми ме огледа. Допълних: — Крал на Кашфа и бакалавър по мениджмънт от Калифорнийския университет в Бъркли.... — Погледите ни се срещнаха. Неговият не беше нито агресивен, нито дружелюбен. — Бих искал да знам дали все още контролирате Пръстените.

— Люк-Риналдо — отвърна ми принцът, — с какво по-точно те касае този въпрос и изобщо, как научи за това?

— Самият аз не съм от Амбър — отвърнах, — но баща ми беше. И ми е известно, че скоро този въпрос ще безпокои всички там, тъй като Мерлин, син на Коруин, очевидно е пряк кандидат за наследник на престола в Царството на Хаос.

— Знам кой е Мерлин — обади се Делуин. — А твоят баща кой е?

— Принц Бранд.

— Майка ти?

— Лейди Джасра, бивша кралица на Кашфа. Сега можем ли да се върнем към въпроса ни?

— Не — отвърна Делуин, — не можем.

И вдигна ръка, възнамерявайки да прекъсне връзката.

— Чакай малко! Имаш ли микровълнова печка? Той се поколеба.

— Какво?

— Е, един такъв уред като сандък, който може за нула време да притопли обяда. Разработил съм магия, която вече позволява да работят почти навсякъде в Сенките. Представи си, че се будиш посреднощ, изгладнял за горещ, вкусен сандвич с риба тон? Просто вадиш един от хладилника, сваляш опаковката и го пъхаш в микровълновата. А какво е хладилник ли? Добре, че попита. Още един сандък, вътре в който цари вечна зима. Там си държиш храната. Вадиш

порция и я притопляш на микровълновата, когато ти хрумне. Между другото, доставям и хладилници. А ако не искаш да говориш за пръстените — ами добре, да поговорим за бизнес. Мога да ти устроя изгодна сделка с тези чудесии, при това в такова количество, че да подбия цената на всеки друг, който би бил способен да ги доставя — а аз не смятам, че ще се окаже особено лесно да си намериш друг доставчик. И това далеч не е всичко, което бих искал да ти предложа...

— Извинявай — обади се Делуин, — но и търговските пътници не ме интересуват! — и отново вдигна ръка.

— Чакай! — изкрещях аз. — Ще ти направя предложение, от което просто не можеш да се откажеш!

Той прекъсна връзката.

— Върни се! — устремих волята си към образа му, но рисунката си остана плоска, а картата отново се затопли до стайна температура.

— Извинете ме — казах на Вайъли, — направих всичко възможно той не иска да купува!

— Честно казано, дори не мислех, че ще ти се отдаде да го задържиш толкова време. Но мога да потвърдя, че той се интересуваше от теб, докато ти не спомена майка си. Това промени нещата...

— Не ми е за пръв път — обадох се горчиво. — Мисля обаче да опитам още веднъж, по-нататък.

— В такъв случай задръж Картата.

— Не се нуждая от нея, Вайъли. Ще си направя собствена, когато му дойде времето!

— Ти си художник и майстор на Карти?

— Е, рисувам по малко. Понякога успявам да докарам приликата.

— Тогава просто си длъжен да разгледаш произведенията ми, докато чакаш. Ще се радвам да чуя мнението ти!

— С удоволствие! — приех. — Кого имахте предвид, когато казахте, че ще чакам...

— Коруин, разбира се.

— А, така ли? Благодаря!

— Ти можеш да бъдеш сред първите, които ще се настанят в новите стаи. Тук направихме сериозен ремонт и доста реконструкции след сблъсъка на Логрус и Лабиринта.

— Чух за това. Много добре. Интересно, кога ли ще се появи той?

— Чувствам, че ще е скоро — сподели кралицата. — Ще извикам прислужник и ще наредя незабавно да те настанят. За вечерята ще те известят, а после ще побеседваме за изкуство.

— Би било прекрасно!

Чудех се докъде ли ще доведе всичко това. Струваше ми се, че цялостната картина скоро ще се промени драстично... за кой ли път.

Хубаво, между другото, че Делуин не се интересува от микровълновите печки.

Щях доста да се озоря, докато разработя съответното заклинание.

[1] Тук авторът е в грешка — всъщност времето в този свят минава по-бързо, отколкото в Амбър. — Бел. прев. ↑

ЗАБУЛЕНАТА И ГИЗЕЛАТА

Събудих се в тъмна стая, докато се любех с момиче, без изобщо да помня как съм се озовал в леглото с нея. Животът понякога е доста странен. От време на време — и странно приятен. Нямах желание да нарушавам тази идилгия и продължих да правя онова, което се полага, точно както и тя, докато не стигнахме до онази точка на внезапно отдаване и приемане, миг на равновесие и покой.

Махнах с лявата си ръка и над главите ни се появи и засия малко пламъче. Момичето имаше дълга черна коса и зелени очи, скулите ѝ бяха изтеглени, а веждите — широки. Когато светнах, тя се засмя, оголвайки вампирски зъби. Устата ѝ не беше обагрена в кръв и ми се стори нелюбезно да опипам гърлото си в търсене на следи от ухапване.

— Много време измина, Мерлин — каза приятелката ми меко.

— Мадам, вие имате преимущество пред мен — отвърнах аз.

— Надали — тя се засмя отново и се притисна към мен по такъв начин, че отвлече вниманието ми изцяло и ме накара да подема отново цялата събитийна верига.

— Несправедливо е — казах, надничайки в морските дълбини на очите ѝ и докосвайки бледото ѝ чело. В чертите ѝ имаше нещо ужасно познато, но не разбирах какво точно.

— Помисли си — прошепна тя, — защото бих искала да ме помнят!

— Аз... Ранда? — попитах я.

— Твоята първа любов, така както ти беше моят пръв — усмихна се тя. — Там, в мавзолея. Детски игри, нищо повече. Но беше прекрасно, нали?

— И все още е — отвърнах и погалих косите ѝ. — Не, никога не съм забравял за теб. Вярно, не съм очаквал да те видя отново, след като намерих онази бележка, където се казваше, че родителите ти не позволяват да си играем вече... защото мислят, че аз съм вампир.

— Така и изглеждаше, мой принце на Хаос и Амбър. Странните ти, непонятни способности и магията ти...

Погледнах към зъбите ѝ, прилични на извадени от ножниците остриета.

— Странна забрана за семейство на вампири... — подех.

— Вампири ли? Не, не сме — възрази тя. — Ние сме едни от последните Забулени. Останали са само пет рода, подобни на нашия, във всички тайни образи на всички Сенки, оттук до Амбър — и подалеч, и отвъд, и в Хаос.

Прегърнах я още по-здраво и през главата ми премина цял животопис от странни познания. Малко по-късно отбелязах:

— За съжаление нямам ни най-малко понятие кои са Забулените!

След още малко тя отвърна:

— Щях доста да се изненадам, ако знаеше, защото винаги сме били потаен народ.

През откренатите ѝ устни, на призрачната светлина на огънчето ми видях как подобните на кинжали зъби бавно се смалват и постепенно придобиват нормална форма.

— Появяват се, когато ме обземат страст или глад — сериозно обясни Ранда.

— И, следователно, ги използвате също като вампирите?

— И като таласъмните — уточни тя. — Тяхната плът е дори по-вкусна, отколкото кръвта им.

— „Тяхната“ ли? — поинтересувах се.

— На онези, които поваляме.

— И кои са те?

— Хора, без които светът би бил по-добър. По-голямата част от тях просто изчезват. Понякога — един вид шегичка — от други остават само части.

Поклатих глава.

— Забулена госпожице, не те разбирам!

— Ние идваме когато и където пожелаем. Незабележими сме и сме горда раса. Живеем според кодекс на честта, който ни защитава от всичките ви забежки. Дори онези, които подозират за съществуването ни, нямат ни най-малка представа къде да ни търсят.

— И все пак си тук и ми разказваш за всичко това...

— Следя те почти цял живот. Ти няма да ни предадеш. Ти също живееш според кодекс.

— Наблюдавала си ме цял живот? Как?

Само че точно тогава се разсеяхме един по друг и това доведе до закономерния завършек. Въпреки това не оставих въпроса си да потъне в небитието и, когато вече лежахме един до друг, повторих питането си. Впрочем, по това време тя също беше готова да ми отговори.

— Аз съм мимолетната сянка в твоето огледало — каза ми Ранда. — Надничам оттам, но ти не ме съзираш. Всеки от нас има своите любимци, любов моя — човек или любимо място... Моята слабост винаги си бил ти.

— Тогава защо си дошла при мен точно сега, Ранда? — попитах я аз. — След толкова много години?

Тя отклони очи.

— Да речем, че скоро ще умреш — каза ми след малко, — и аз исках да си припомня щастливите ни дни в Дивата гора.

— Скоро ще умра ли? Че аз живея в опасност. Не мога да го отрека.

Твърде близо съм до Трона. Но имам силни защитници, пък и аз самият съм по-силен, отколкото изглеждам на пръв поглед.

— Нали ти казах, че съм те наблюдавала — заяви Ранда. — Не подлагам на съмнение способностите ти. Видях как твориш и контролираш множество заклинания. Някои от тях дори не успях да разбера.

— Ти магьосница ли си?

Тя поклати глава.

— Познанията ми в тази област, макар и обширни, са чисто академични. Моята мощ се намира другаде.

— Къде по-точно? — поинтересувах се.

Тя посочи към стената. Втренчих се в натам. Накрая заявих:

— Не те разбирам.

Тя кимна към призрачното ми пламъче.

— Може ли да го преместиш? Така и сторих.

— Постави го редом с огледалото ти.

Изпълних и тази нейна молба. Огледалото беше много тъмно, както винаги тук, в къщата за гости на Мандор, където прекарвах нощта след скорошното ни съвещание.

Измъкнах се от леглото и пресякох стаята. Да, огледалото беше абсолютно черно. Не виждах никакви отражения в него.

— Особено ли е? — попитах.

— Не — отговори ми Ранда. — Затворих го и го заключих, след като дойдох. Също и другите огледала в къщата.

— Минала си през огледалото?

— Да. Аз живея в Огледалния свят.

— Семейството ти също? И онези други четири рода, за които спомена?

— Всички ние сме издигнали домовете си извън границите на отраженията.

— И оттам пътешествате от място на място?

— Именно.

— Явно, за да наблюдавате любимците си. И да похапват онези, които не ви харесват.

— Да, заради това също.

— Ти си чудовище, Ранда — приседнах на ръба на леглото и я улових за ръката. — И аз се радвам да се видим отново! Ще ми се обаче да ме беше посетила по-рано!

— Идвала съм и преди — отвърна тя, — но използвах присъщи за народа ни заклинания за сън.

— Е, тогава ми се ще да си ме будила!

Тя кимна.

— Много бих искала да бях останала с теб или да те бях отвела в моя дом. Но поне в тази част от живота си, ти си истински приносител на опасност!

— Май така изглежда — съгласих се аз. — Но... Защо си тук сега, като изключим очевидните причини?

— Опасността се разпространи. Сега и ние сме заплашени.

— Като цяло предполагах, че в последно време опасността за живота ми е намаляла поне малко — отбелязах. — Нали пресякох опитите на Дара и Мандор да ме контролират и като че ли постигнах определен вид разбиране помежду ни...

— Но те пак ще си плетат интригите.

Свих рамене.

— Такава им е природата. Поне знаят, че аз знам за това и не съм лъжица за тяхната уста. Известно им е, че вече съм способен да им окажа отпор. Брат ми Джърт... с него, струва ми се, също се споразумяхме. И Джулия... бихме могли да...

Тя се засмя.

— Джулия вече използва вашето „съгласие“, опитвайки се да насъска Джърт срещу теб. Наблюдавах ги. Знам за това. Тя подгръва ревността му с намеци, че все още мисли повече за теб, отколкото за него. Всъщност иска да те отстрани заедно със седемте други претендента за Трона — и всички останали, които посмеят да се намесят. И тогава ще стане кралица на Хаос.

— Не може да стъпи и на малкото пръстче на Дара!

— Още откакто преодоля Джасра, тя има много високо мнение за себе си. Не ѝ е хрумвало, че Джасра е станала мързелива и се е хванала на номера; не е победена чрез сила. Джулия по-скоро е готова да повярва, че е много по-силна, отколкото е всъщност. Кое е и нейната слабост. Тя ще се обедини с теб, за да те накара да свалиш гарда, като на свой ред отново насъска брат ти срещу теб...

— Благодаря за предупреждението, макар че всъщност има само още шестима претенденти за Трона освен мен. Аз бях първи, но наскоро още половин дузина предявиха претенциите си. Ти каза, че са седем. Има ли още някой, за когото не съм чувал?

— Да, има един таен претендент — отвърна Ранда. — Не мога да ти назова името му, защото не го знам, но съм наясно, че си го виждал в басейна при Сухай. Знам и двата му облика, човешкия и за Хаос. Известно ми е, че дори Мандор вижда в негово лице достоен противник, когато стане дума за интриги. Впрочем, както предполагам, Мандор е главната причина, заради която онзи е избягал от Хаос в нашето кралство. Той се бои от доведения ти брат...

— Значи живее в Огледалния свят?

— Да, макар че още не знае за нашето съществуване там. Той намери входа в резултат от почти невероятно съвпадение, но продължава да мисли, че просто е направил изумително откритие — таен начин да се премества практически където си иска и да вижда почти всичко, като остава невидим. Досега ни се отдаваше да избегнем вниманието му, използвайки онези криви, които той не е в състояние да види, да не говорим да тръгне по тях. Но това съвсем определено го превръща в опасен съперник в борбата за Трона.

— Ако той може да шпионира — и дори да подслушва — през всяко едно огледало, без да рискува да го открият, и ако е способен да

излезе оттам да убие някого и да избяга по същия път, то да, напълно разбирам каква опасност крие.

Нощта внезапно ми се стори извънредно студена. Очите на Ранда се разшириха. Пристъпих към стола, върху който бях метнал дрехите си и започнах да се обличам.

— Да, време ти е — отрони моята приятелка.

— Има и още нещо, нали?

— Да. Тайният претендент намери и върна злото в нашето мирно царство. Отдаде му се да открие гизела.

— Какво е това гизела?

— Твар от нашите легенди. Смяташе се, че са отдавна изтребени в Огледалния свят. Родът им успял почти да унищожи Забулените. Истинско чудовище е и цял род се пожертва, за да се разправи с онази, която смятахме за последната от рода им.

Закопчах портупея си и обух ботушите. Пресякох стаята, приближих се към огледалото и прокарах ръка по черната му повърхност. Да, именно то беше източникът на студ.

— Ти си ги затворила и заключила, така ли? — попитах. — Всички огледала в къщата?

— Тайният изпрати гизелата през огледалата, за да унищожи деветима конкуренти по пътя към Трона. А сега тя е на лов и търси десетия — теб.

— Ясно. Способна ли е да проникне през ключалката ти?

— Не знам. Във всеки случай, няма да ѝ се отдаде лесно. Но именно тя е източник на студа. Причаква те точно зад огледалото. Знае, че си тук.

— Как изглежда?

— Крилата змия с множество ноктести лапи. Дълга е около три метра.

— А ако ѝ позволим да влезе?

— Ще те нападне.

— А ако ние влезем в огледалото?

— Ще те нападне.

— Къде е по-силна според теб?

— Мисля, че е еднакво добра и в двата свята.

— Дявол го взел! А дали бихме могли да минем през друго огледало и да се прокраднем незабелязано до нея?

— Възможно е.

— Нека опитаме. Да вървим!

Ранда се изправи, бързо облече кървавочервената си рокля и ме последва през стената до една стая, която фактически се намираще на няколко километра оттам. Досуц като повечето лордове от Хаос, брат ми Мандор е привърженик на разпилените по световите резиденции. На отсрещната стена висеше голямо огледало, разположено между бюрото и грамаден часовник за Хаос. Както забелязах, той скоро щеше да зазвъни. Прекрасно. Извадих меча си.

— Дори не знаех, че тази стая съществува — обади се Ранда.

— Намираме се далеч от стаята, където спяхме. Забрави за разстоянията. Хайде, преведи ме!

— Най-добре първо да те предупредя — обади се тя. — Според легендите, никой и никога не е успявал да убие гизела нито с меч, нито с чиста магия. Гизелите изсмукват енергията на заклинанията и ударите. Оцеляват дори и след като понесат ужасни рани.

— Имаш ли други предложения?

— Объркай я, хвани я в капан, прогони я. Все ще е по-добре, отколкото да се опиташ да я убиеш.

— Добре, ще преценим на място. Но ако нещата потръгнат зле, незабавно изчезвай!

Тя не ми отговори, просто ме хвана за ръката и пристъпи в огледалото. Щом я последвах, старинният часовник на Хаос подхвана немелодичния си звън.

Вътре в огледалото стаята ми изглеждаше съвсем същата както и отвън, само че отразена наобратно. Ранда ме поведе към най-далечната граница на отражението вляво и после зави зад ъгъла.

Навлязохме в сумрачен, изкривен свят от кули и величествени палати, нито един от които не ми беше познат. Навсякъде във въздуха висяха вълнисти, разкривени линии. Ранда се приближи до една от тях, протегна свободната си ръка и пристъпи през чертата, като повлече и мен след себе си. Озовахме се на крива уличка с килнати къщи.

— Благодаря — казах и — за предупреждението и за възможността да нанесе изпреварващия удар.

Тя ме стисна за ръката.

— Не го направих единствено заради теб, но и заради моето семейство.

— Знам.

— Нямах да постъпя така, ако не вярвах, че имаш шанс да победиш. Иначе просто щях да те предупредя и да ти разкажа всичко, което знам. Но помня, как веднъж... там, в Дивата гора... ти обеща да бъдеш мой рицар. Тогава ми се струваше истински герой!

Усмяхнах се, тъй като помнех онзи мрачен ден. Четяхме разкази за рицари в мавзолея. В пристъп на благородство изведох Ранда навън, докато бурята трещеше, застанах сред надгробните камъни на неизвестни ми смъртни — Денис Колт, Ремо Уилямс, Джон Гаунт — и се заклек да ѝ бъда рицар, ако някога ѝ потрябва защитник. Тогава тя ме целуна и аз се надявах, че незабавно ще възникне някакво зло, за да съумея веднага да се докажа като герой. Но нищо лошо не ни се случи.

Пристъпвахме напред; тя броеше вратите и спря пред седмата.

— Ето тази — каза ми — води през кривата към мястото зад блокираното огледало в твоята стая.

Освободих ръката ѝ и пристъпих покрай нея.

— Е, дойде време за лов на гизели!

Тръгнах напред. Гизелата ми спести затруднението да изпитвам кривите и изникна преди да съм стигнал до целта си.

Беше дълга три метра или малко повече; безока, поне доколкото можех да преценя, но пък с множество подвижни мигли-антенки на онзи край, който приех за нейна глава. Беше сочнорозова на цвят, по протежението на тялото ѝ надлъжно минаваше дълга зелена ивица, а напреки имаше синя. Гизелата вдигна „предния“ си край на метър и половина над земята и застина, полюлявайки се бавно. Нададе писък и се обърна в моята посока. Под миглите забелязах голяма, леко ъгловата паст, достойна за акула. Тя се отваряше и затваряше, демонстрирайки ми пълен набор зъби. Зелена, напомняща отрова течност капеше от тази дупка и се изпаряваше на земята.

Изчаках я да се приближи — и гизелата не ме остави да я чакам дълго. Проучих движенията ѝ — беше много пъргава, както се оказа — и открих, че има множество малки крачета. Изчаках нападението ѝ, вдигнал острието пред себе си en garde^[1].

Прегледах с какви заклинания разполагам.

Тя се приближи и аз я ударих и с „Буика-беглец“, и със „Сияйния клозет“.

И двата пъти тя замираще и изчакваше заклинанието да се изчерпи. Въздухът изстиваше, а пастта на гизелата и средната ѝ част се обвиваха в пара. Тя сякаш попиваше магията и изхвърляше излишъка чрез ентропия. Когато парата изчезна, тварта отново тръгна напред и аз пуснах в действие „Малоумния агрегат“. Тя отново застина, неподвижна и обвита в пара; този път аз се хвърлих напред и нанесох мощен удар с меч. Острието издрънча о кожата ѝ сякаш биех гонг, но не последва нищо друго и аз се изтеглих, щом гизелата се размърда.

— Като че ли изяжда заклинанията ми и издиша студ — констатирах.

— И други са описвали същото — съгласи се Ранда.

За няколко секунди тварта измени формата си, премести пастта в горния си край и заплашително се наклони към мен. Забих острието си дълбоко в гърлото ѝ, докато дългите крачета ме драскаха и се мъчеха да ме сграбчат. Бях избутан назад. Щом тя затвори устата си, чух рязко изхрущяване. В ръката ми остана само ефесът — чудовището бе прехапало острието! Изплашен, посегнах към новата си мощ, щом устата се разтвори отново.

Портите на Колелцето се разтвориха и ударих гизелата със сурова сила, измъкната някъде от Сенките. Звярът отново замря, а въздухът наоколо се охлади. С усилие се измъкнах от прегръдката на малките крачета. Кървах от дузина ранички. Претърколих се встрани и скочих на крака, като продължавах да държа тварта във фокуса на силата на пръстена. Опитах се да използвам острието, за да я разчленим, но тя поглъщаше всички атаки, оставайки си статуя от розов лед.

Пресегнах се през Сенките и си намерих друг меч. С острието му начертах във въздуха правоъгълник с ярък кръг в средата. Хвърлях през него волята и желанието си, протегнах се... Миг по-късно усетих връзката.

— Татко! Усещам те, но не мога да те видя!

— Чекрък, сражавам се за живота си и, както изглежда, за този на мнозина други! Ела при мен, ако можеш!

— Опитвам се. Но се намираш на странно място. Май са наложени ограничения и не мога да проникна там.

— Проклятие!

— Така е. И преди съм се сблъсквал с подобен проблем. Не е лесен за преодоляване.

Гизелата отново се раздвижи. Опитах се да задържа връзката през Картата, но тя се разпадаше.

— Татко! — изплака Чекръка, щом изтървах контакта. — Опитай... — и после изчезна.

Отстъпих и се спогледах с Ранда. Около нея се бяха възправили дузини Забулени, всички до един в черни, бели или червени одежди. Те подеха странна песен, прилична на погребален напев, сякаш схватката ни се нуждаеше от мрачен звуков съпровод. Но песента забави движенията на гизелата, като едновременно с това ми напомни нещо от далечното минало.

Отметнах глава и нададох виещия вой, който бях чул веднъж насън и никога не забравих.

И моят приятел се появи.

Кергма — живото уравнение — се изплъзна едновременно от много ъгли. Стоях и гледах как той/тя/то — така и не знам кое е вярното определение — се събира в едно цяло. Кергма беше приятел от детинството ми, заедно с Глейт и Грайл.

Ранда явно си припомни съзнанието, което можеше да ходи навсякъде, защото чух как възкликна. Кергма приветствено се плъзна около тялото ѝ, а след това по същия начин поздрави и мен.

„Приятели мои! Толкова време мина, откакто сте ме викали да играем! Липсвахте ми!“

Гизелата мръдна напред, съпротивлявайки се на песента на Забулените, сякаш вече преодоляваше мощта ѝ.

— Това не е игра — отговорих. — Тази твар ще унижоши всички ни, ако не успеем първи да ѝ видим сметката.

„Тогава трябва да реша задачата от наше име. Всичко, дарено с живот, е уравнение — комплексен квантов обект. Казвал съм ти го още навремето!“

— Да. Опитай. Моля те!

Страхувах се отново да пускам в действие мощта на Колелцето, докато Кергма работи с тази твар, за да не изкривя изчисленията му. С меч и пръстена в готовност, продължих да отстъпвам назад. Забулените полека се оттегляха заедно с мен.

„Смъртоносно равновесие — обади се Кергма най-сетне. — Това е прекрасно жизнено уравнение. Сега използвай играчката си да го спреш!“

Отново замразих гизелата с Колелцето. Песента на Забулените не замлъкваше.

След известно време Кергма продължи:

„Има оръжие, което може да го унищожи при правилните обстоятелства. Трябва да го потърсиш обаче. Става дума за усуканото острие, което си размахвал и преди. Виси на стената в бар, където веднъж пихте с Люк“.

— Ворпълския меч? — уточних аз. — Той ли е способен да я убие? „Парче по парче и при съответните обстоятелства“

— А знаеш ли какви са те?

„Изчислил съм ги.“

Стиснах оръжието си и отново ударих гизелата със силата на Колелцето. Тя изпищя и застина. Тогава захвърлих меча си и се протегнах — далеч-далеч през Сенките. Отне ми доста време да намеря търсеното и се наложи да преодолеем нечия съпротива, тъй че добавих силата на пръстена към своята собствена и тогава оръжието се появи. В ръцете ми отново се озова сияйният, усукан Ворпълски меч.

Пристъпих към гизелата, за да нанесе удар с него, но Кергма ме спря. Тогава за пореден път ударих тварта със струя от енергията на Колелцето.

„Не е така. Не е така.“

— Тогава как?

„Нуждаем се от дайсънова вариация на огледалното уравнение.“

— Покажи ми!

Около мен, гизелата и Кергма от всички страни заизникваха огледални стени. Ранда остана отвън. Издигнахме се във въздуха и се понесохме към центъра на сферата.

Отраженията ни бяха навсякъде.

„Сега. Но не й позволявай да докосва стените!“

— Запази уравнението! Може да ми се прииска да допълня нещо, тъй и тъй разполагаме с него!

Ударих замаяната гизела с Ворпълския меч. Отново се чу звън и тя остана невредима.

„Не! — обади се Кергма. — Почакай да се разтопи.“

Така че почаках тя да се раздвижи. Което означаваше, че също така се възстановява и способността й да ме напада. Животът не е лесно нещо. Все още чувах отгласите на песента отвън.

Гизелата се възстанови доста по-бързо, отколкото очаквах. Все пак замагнах и отсякох половината от главата ѝ, която сякаш се разпадна на ивички — тънички образи, които след това се разлетяха във всички посоки.

— Калуу! Калай! — провикнах се, ударих я отново и отрязях дълго парче плът от десния ѝ хълбок, при което се повтори същият фокус с избледняването и разпада. Гизелата отново ми се нахвърли и аз я резнах пак. Ново парче се отдели от гърчещото се тяло, пак по същия начин. Когато конвулсивните тръпки подмятаха туловището ѝ към стените, незабавно ѝ преграждах пътя с меча си, изблъсквах я към центъра и продължавах да я режа на филийки.

Отново и отново гизелата ме нападнаше или се опитваше да стигне до стената. Всеки път моят отговор бе един и същ. Но тя не искаше да умира. Рязах я, докато от тварта не остана само гърчещо се чуқанче от опашката.

— Кергма — обадих се тогава, — изпратихме в безкрая по-голям част. Дали ще успееш да обърнеш уравнението наобратно? Тогава с помощта на Колелцето ще намеря достатъчна маса, с която да създадеш за мен друга гизела, която да се върне при изпращача на тази и да гледа на тази личност като законна плячка.

„Мисля, че ще се получи — отвърна Кергма. — Предполагам, оставил си това последно парче, за да похапне новата?“

— Да, това имах предвид.

Речено — сторено. Когато стените се отвориха, новата гизела — черна, с червена и жълта ивици — се триеше в глезените ми като котка. Песента замлъкна.

— Върви и намери Тайния — наредих аз. — И му предай съобщението.

Гизелата се засили, навлезе в една крива и изчезна.

— Какво си направил? — попита ме Ранда.

Разказах ѝ.

— Сега Тайният ще те счита за най-опасния сред съперниците си — отбеляза тя. — Ако оцелее. И най-вероятно ще удвои усилията си срещу теб както по лукавство, така и по жестокост.

— Чудесно! — кимнах аз. — Точно на това разчитам. Ще ми се да провокирам открито противопоставяне. А и вероятно няма да се

чувства в безопасност в твоя свят, като не знае откъде може да му налети следващата тръгнала на лов гизела.

— Вярно е — промълви тя. — Ти бе мой рицар! — и ме целуна. Точно в този миг от нищото изникна лапа и сграбчи меча, който все още държах. Втората лапа размаха пред носа ми две хартиени бланки. След това топъл глас оповести:

— Продължаваш да откъщаваш меча назаем без разписка! Моля те, подпиши се поне сега, Мерлин! Втората бланка е за предишния път.

Изкъгнах изпод плаща си писалка и се разписах, докато и останалата част от котарака се материализираше.

— Дължиш ми общо четиридесет долара — заяви той. — Ползването на Ворпълския меч струва двайсетачка на час или за започната част от часа!

Порових из джобовете си, извадих пари и се издължих. Котаракът се ухили и постепенно започна да изчезва.

— Приятно ми беше да работя с теб! — изрече през усмивката си. — Заповядай пак! Питиетата са за сметка на заведението. И доведи Люк. Има страхотен баритон!

Щом той изчезна забелязах, че и Забулените са си отишли.

Кергма се плъзна по-близо.

„Какво става с другите — Глейт и Грайл?“

— Оставих Глейт в една гора — отвърнах, — макар че няма да се учудя, ако досега вече се е върнал във вазата на Господаря на Ветровете в музея на Грембъл, в дома на Сауал. Ако го видиш, предай му, че голямото нещо не ме е изяло и някоя нощ ще го напоя с топло мляко и ще му разказвам купища нови истории. Грайл, доколкото знам, е на служба при чичо ми Сухай.

„А, Господарят на ветровете... какви времена бяха! — сподели Кергма. — Да, трябва непременно да се съберем и да поиграем отново! Благодаря, задето ме повика за тази игра!“ — и се изплъзна в множество посоки, и изчезна досущ като останалите.

— А сега? — попита Ранда.

— Аз се прибирам и се връщам в леглото... — поколебах се и добавих: — Ще дойдеш ли с мен?

Тя също се замисли, после кимна:

— Нека приключим нощта така, както я започнахме!

Преминахме през седмата врата и тя отключи огледалото ми. Обаче знаех, че ще си е тръгнала, когато се събудя.

[1] В защитна позиция. — Бел. прев. ↑

РАЗКАЗЪТ НА КОРДАТА

Да висиш вързан за подпората на леглото не доставя особено удоволствие, когато и без друго ти е криво на душата. Преминавах от видимо в невидимо състояние, без да мога да се овладеея. От друга страна, способността ми за общуване полека-лека се възстановяваше. Пробуденото съзнание не ме бе напуснало по време на странното ни пътешествие с Мерлин до мястото между Сенките. Но обратното преместване в тази реалност ме бе хвърлило в шок. Сега постепенно се опомнях, макар че някои от симптомите преминаваха по-бавно от други. Тъй че в крайна сметка да се отвържа ми отне повече време, отколкото би ми трябвало при обичайни обстоятелства.

Аз съм Фракир — кордата-примка на Мерлин, от кръвта на Амбър и принц на Хаос. Трябва да подчертая, че при обичайните обстоятелства той не би ме изоставил така, в разхвърляните покои на Бранд, покойният принц на Амбър и несъстоял се повелител на Вселената. Само че връзката на Мерлин с Риналдо — известен също като Люк — благодарение на продължителната им дружба е толкова силна, че заклинанието му въздейства. Сега, вероятно, вече се е отърсил от влиянието му. Само дето аз останах в това неловко положение, а той най-вероятно вече се е пренесъл в Царството на Хаос...

Изобщо не ми се нравеше да го чакам тук, докато текат всевъзможните преустройства и ремонти. Ами ако на някого му хрумне да изхвърли леглото, към което съм вързана, и да го смени с друго?

Най-сетне успях да се размотая. Хубаво, че Мерлин не ме бе вързал с магически възел. Впрочем, беше го затегнал здравата и дълго се гърчих, докато успея да се размотая. Най-сетне чудото се разхлаби и се освободих. Щом разплетох фината геометрия на възела, аз се плъзнах по подпората на леглото и на пода. Сега вече можех да се измъкна, ако внезапно изникне група хамали и да се заеме с изнасянето на мебелите.

Изпълзях встрани от леглото, излязох от покоите на Бранд и влязох в тези на Мерлин, като се чудех що за тайна крие пръстенът, който той намери и надяна на пръста си — Колелцето.

За същество като мен беше очевидно, че пръстенът притежава огромна мощ и черпи енергията си от множество източници. Ясно ми беше и друго — този предмет е от същия вид като меча Уеруиндъл, все едно колко различни изглеждат в човешките очи. И внезапно ми хрумна, че Мерлин би могъл да не го забележи, а ми се струваше, че за него ще е важно да го научи.

Пресякох стаята му. Когато се налага, мога да пълзя като змийче. Не умея да се пренасям с магия, както почти всичките ми познати, ето защо реших да потърся някой, който го може. Съществуваше обаче едно затруднение — в семейство, където всичко — от заклинанията до рецептата за суфле — е прието да се смята за лична тайна, най-вероятно мнозина дори не подозират за съществуването ми.

...А аз, между другото, не знаех как са разположени покоите на останалите членове на кралския род, с изключение на Мерлин, Бранд, Рандъм и Вайъли. И Мартин, при когото господарят ми ходеше от време на време. При тази разруха надали щях да стигна до Рандъм и Вайъли. Ето защо допълзях до стаята на Мартин и се промъкнах под вратата. По стените висяха постери на рок-звезди и тонколонките на захранвания с магия CD-плейър. Уви, самият Мартин не беше тук, а как да узнаеш кога ще се появи?

Върнах се в коридора и запълзях по пода, като надничах под вратите и се опитвах да различа познати гласове. Това продължи доста време, преди да чуя гласа на Флора:

— Мътните го взели!

Забързах нататък. Флора е една от малкото, които са чували за мен.

Вратата ѝ беше затворена, но съумях да се пъкна в процепа отдолу и се оказах в бляскаво обзаведена гостна. Господарката на тези покои поправяше счупения си нокът с някакво лепило.

Все още невидима, аз пресякох стаята и се увих около десния ѝ глезен.

— Здравей! — казах ѝ. — Аз съм Фракир, приятелка на Мерлин и негова корда-удушвачка. Ще ми помогнеш ли?

Флора не ми отговори веднага.

— Фракир! Какво се е случило? Какво искаш?

— Захвърлиха ме несправедливо — обясних аз. — А Мерлин се намира под въздействието на странно заклинание. Налага се да се свържа с него. Научих едно-друго, което вероятно му е от полза да знае. Освен това, искам да се върна на ръката му.

— Ще опитам чрез картата му — предложи Флора. — Макар че, ако се е прехвърлил в Царството, най-вероятно няма да успея да го открия.

Чух я да отваря чекмеджето на бюрото, след това няколко секунди шумоляха карти. Опитах се да се настроя към мислите на Флора, докато опитваше картата, но не успях.

— Извинявай — промърмори тя след известно време. — Нищо не излиза.

— Въпреки това благодаря! — отвърнах аз.

— Кога се раздели с Мерлин? — любопитства домакинята ми.

— В онзи ден, когато Силите се сблъскаха в коридора отзад.

— А що за заклинание му е наложено?

— Висеше свободно в покоите на Бранд. Нали разбираш, стаите на Мерлин и Бранд са съседни; когато разделящата ги стена рухна, той влезе там от любопитство...

— Фракир, не вярвам да е било случайност! — заяви Флора. — Вероятно го е замислила или едната, или другата Сила.

— Като се замисля... Вероятно е така, принцесо...

— И какво смяташ да правиш оттук нататък? Бих искала да ти помогна.

— Трябва някак си да намеря Мерлин — отвърнах аз. — От известно време го обкръжава ореол на опасност — излъчване, към което съм особено чувствителна.

— Разбирам — кимна Флора. — Ще се постарая да измисля нещо. Може би ще ми потръбват няколко дни, но ще се справя.

— Ами добре, ще почакам — съгласих се аз. — И без друго нямам какво да правя.

— Дотогава можеш да останеш при мен.

— Много добре — въздъхнах. — Благодаря!

Намерих си удобна масичка, увих се около крачето ѝ и потънах в състояние на... стаза, ако изобщо трябва да му се търси име. Не е точно сън, не е и загуба на съзнание, но не се пораждат и мисли в

обичайния смисъл. Един вид разпрострях сетивата си и своето „аз“, докато отново потрябвам някому.

Не мога да определя колко време прекарах в това състояние. Бях сама в гостната, макар да чувах дишането на Флора зад съседната врата.

Внезапно тя изписка. Откъснах се от крачето на масичката и се пуснах на пода.

Докато бързешком пълзях към вратата, се чу и друг глас:

— Извинете, но ме преследват! Нямах друг избор, освен да намина неканен!

— Кой сте вие? — попита Флора.

— Ами, магьосник съм — отвърна непознатият. — Криех се във вашето огледало, както и всяка нощ от доста време насам. Падам си по вас и с удоволствие наблюдавах с какво се занимавате тук...

— Шпионирали сте ме? Извратен тип! — възкликна Флора.

— Нищо подобно! Смятам, че вие сте жена с извънредно приятна външност и ми харесва да ви гледам. Това е всичко.

— Има предостатъчно нормални начини, по които бихте могли да ми се представите!

— Да, но официалното представяне вероятно щеше да доведе до ужасни усложнения в живота ми.

— А, значи сте женен?

— По-лошо! — отвърна той.

— Че какво може да е по-лошо?

— Сега нямаме време. Чувствам, че се приближава!

— Кое?

— Гизелата. Изпратих една да убие друг магьосник, но той се разправи с нея и изпрати срещу ми своя собствена. Нямах представа, че е толкова добър! А аз не знам как да се отърва от тази твар, която всеки момент ще изпълзи от огледалото с единствената цел да ни унищожи по особено неприятен начин. Но, все пак, нали сме в Амбър и тъй нататък — няма ли наблизко герой, мечтаещ да заслужи поредния медал за храброст?

— Съмнявам се — отвърна Флора. — За съжаление! Точно тогава огледалото започна да потъмнява.

— О, ето я! — извика гостът.

Аз вече от известно време усещах лъхащата оттам опасност. Впрочем, нали такава ми е работата!

Сега различих и самата гизела. Огромна, прилична на червей, безока, но с акулска паст, с множество къси крачета и рудиментарни крилца. Беше дълга колкото два човешки боя, черна и нашарена с червени и жълти ивици. Тя пълзеше през отражението на стаята и постепенно се извиваше с приближаването си.

— Когато питахте за герой — любопитства Флора, — дали имахте предвид, че гизелата ще премине стъклото и ще ни нападне?

— Накратко казано — да — отвърна странният дребосък.

— Когато се хвърли към нас — наредих аз на Флора, — запрати ме към нея. Където и да попадна, ще се хвана за тялото ѝ и ще запълзя към гърлото ѝ.

— Добре — бързо се съгласи тя. — Има и още нещо, което може да се направи...

— Като например? — попитах заинтригувано. В отговор Флора се разпищя:

— Помощ! Помощ!

Гизелата започна да изпълзва от сребристото огледало в пъстра рамка. Както бях помолила, принцесата ме свали от глезена си и ме хвърли. Тази твар нямаше шия, но аз обвих туловището ѝ точно под устата и незабавно започнах да се затягам.

Флора продължаваше да пици и някъде откъм коридора чух да се разнася тропот на тежки ботуши.

Аз продължавах да стягам хватката все повече и повече, но гърлото на чудовището беше като гумено.

Магьосникът тъкмо се насочваше към вратата, когато тя се разтвори с трясък и в стаята влетя високият, мускулест и риж Люк.

— Флора! — възкликна той, след това видя гизелата и извади меч си.

По време на неотдавнашното пътуване с Мерлин през пространството между Сенките придобих способност да общувам на сложни нива. Възприятието ми — което съвършено се промени — придоби нова острота. То не ми показваше нищо необичайно в Люк, магьосника или гизелата, но виж, Уеруиндъл сега сияеше с изцяло различна светлина. Осъзнах, че това не е просто меч.

Докато Люк заставаеше между Флора и гизелата, чух магьосникът да пита:

— Що за оръжие е това?

— Наричат го Уеруиндъл — отвърна Люк.

— А вие сте...?

— Риналдо, крал на Кашфа.

— И кой е бил вашият баща?

— Бранд, принц на Амбър.

— Разбира се! — изсумтя магьосникът и отново тръгна към вратата, — С този меч ще успеете да унищожите звяра. Наредете му да всмуква енергия, докато го използвате. Той може да я получава в практически неограничено количество.

— Защо? — изуми се Люк.

— Зашото това всъщност не е меч.

— А какво е тогава?

— Извинете ме — магьостакът гледаше най-вече гизелата, която почти бе допълзяла до нас. — Много бързам. Трябва да си намеря друго огледало!

Виждах, че той, без да знае за присъствието ми, съзнателно дразни Люк. Бях разгадала ребуса и разбирах — обяснението не би му отнело много време.

В следващата секунда се откачих и много бързо припълзах на пода, тъй като Люк замахна с меча, а не ми се искаше да ме насекат на парченца. Не знаех какво би станало с мен: дали ще се разцепя на две мъдри, остроумни, съзнателни части или пък ще загина. А тъй като нямах и желание да проверявам теорията на собствен гръб, най-разумно ми се струваше да се махна оттам.

Цопнах на пода в същата секунда, когато ударът се стовари върху гизелата. Сегментът, който ѝ служеше за глава, падна до мен и продължи да се гърчи. Хвърлих се към по-близкия глезен на Люк. Флора грабна едно тежко кресло и, при все счупения си нокът, с все сила го стовари върху опашката на твартата. Повтори същото още няколко пъти и постигна определен ефект. Люк продължаваше да громи своята половина.

Допълзах до целта си, покатерих се по крака му и се хванах здраво.

— Чуваш ли ме, Люк? — повиках го.

— Да — отвърна той. — Кой си ти?

— Кордата-удушвачка на Мерлин, Фракир.

Люк с мощен замах разсече опасната част, която пълзеше към него, разперила ноктестите си лапи. След това се завъртя да посрещне нападащата предна половина. Флора отново цапардоса задната със стола.

— Известно ми е какво знае магьосникът — заявих аз.

— Така ли? — обади се Люк, докато отсичаше поредния сегмент. От него бликна лепкава слуз и той се подхлъзна.

— През Уеруиндъл може да извлечеш толкова енергия, че да разрушиш целия свят.

— Сериозно ли говориш? — изуми се той, докато се опитваше да се изправи отново на крака. Едно парче от гизелата му се нахвърли със скок. — Ами чудесно!

Той докосна парчето с върха на меча и плътта се дръпна като опарена. После Люк стъпи на крака.

— Права си, тук се крие нещо... — той отново бодна нападащия сегмент, който припламна със синкав огън и изчезна. — Флора, Флора, назад! — развика се Люк.

Тя отстъпи и той превърна в пепел настъпващата към нея опасна част. След това и още една.

— Е, май му хванах цаката... — отбеляза, докато се обръщаше към поредния сегмент. — Само че не разбирам как действа!

— Това не е просто меч — просветих го аз.

— Че какво е тогава?!

— Преди да се превърне в Уеруиндъл, той е бил магическият пръстен Раук.

— Магически ли? Като онзи странен пръстен, който намери Мерлин?

— Именно.

С няколко бързи движения Люк се разправи с останките на гизелата.

— Благодаря тя, Фракир, че ми обясни как действа това нешо. Ще ида да потърся онзи магьосник, макар да имам силното подозрение, че се е скрил в най-близкото огледало.

— И аз така мисля!

— Как се казва той?

— Не се представи.

— Е, ще разберем... Флора — продължи Люк, — тръгвам да търся магьосника. Скоро ще се върна. Добре се справи!

Тя го дари с ослепителна усмивка при излизането му. Няма нужда да споменавам, че не намерихме магьосника.

— Интересно, как е попаднал в огледалото? — замислено промълви Люк.

— Нямам си понятие — отвърнах. — Но лично аз по-скоро бих се заинтересувала кой му е пратил онази твар...

Новоизпеченият крал на Кашфа кимна.

— А сега какво?

— Според мен, трябва да кажем на Флора, че нейният извратен посетител си е плюл на петите. Ти си магьосник. Може ли да се направи нещо с огледалата, та той да не се върне в нейното?

— Според мен е възможно — отвърна Люк, приближи се до най-близкия прозорец и надникна навън. — Ще се заема с това след малко. А ти?

— Аз искам да се върна при Мерлин.

— Не мога да те пратя през Картите, ако той е в Царството на Хаос. А подозирам, че е точно там.

— Няма ли да успееш чрез Уеруиндъл?

— Все още не съм разбрал как точно действа. Трябва да се поупражнявам малко.

— Слушай, а ти как се озова тук?

— Искях да си поговоря с Вайъли за някои неща — призна Люк. — Тя ми спомена, че Коруин скоро ще се върне, а след това ми предложи храна в подслон, ако искам да го почакам няколко дни.

— Е, ако може да ме поносиш, докато той се появи, вероятно ще успея да го убедя да ме вземе със себе си. Имам предчувствие, че двамата с Мерлин скоро ще се срещнат.

— Може и аз да се видя с него, трудно е да се каже отсега.

— Добре. По-нататък ще решим какво да правим.

— А според теб какво въобще се мъти?

— Бих казала, че надушвам нещо ужасно във вагнеровски стил — отвърнах аз. — С море от кръв, гръмотевици и гибел за всички ни.

— А, както винаги значи! — кимна Люк.

— Точно така — съгласих се аз.

СИН КОН, ТАНЦУВАЩИ ПЛАНИНИ

В Горящите извори завих надясно и се понесох през платото Артайн. Заклах водача на Кертите от Шерн, тъй като глутницата ѝ ме тормозеше от бойниците по високите кули сред каньоните в тези земи. Останалите се отказаха от лова и ние преминахме под зелен дъжд, леещ се от оловносиво небе. Оттам потеглихме надолу към равнините — там, където пясъчните дяволи вилнеят и пеят за тъжните каменни вечности, каквито са били някога.

Най-сетне ветровете утихнаха и Шаск, моят смъртоносен кон, синият жребец от Хаоса, спря пред разстлалите се отпреде ни алени пясъци.

— Какво има? — попитах го.

— За да стигнем до Танцуващите планини, трябва да пресечем пясъчния проток — отвърна Шаск.

— И колко време ще ни отнеме?

— Почти пелия остатък от деня — предположи той. — Това е най-тясната ивица пясък. За правото да преминем именно тук вече частично сме се разплатили частично. Останалото ни очаква в самите планини, защото ще се наложи да пресечем там, където са най-активни.

Вдигнах манерката си и я разлюлях.

— Струва си риска — заявих, — стига планините да не танцуват по скалата на Рихтер.

— Не, но съществува лека естествена земетръсна дейност там, където Сенките на Амбър се пресичат с тези на Хаоса — при Великия Процеп.

— Знам какво представляват бурите на Сенките, а онова явление се нарича именно така: „остатъчен сенчесто-бурен фронт“. И все пак ми се ще за продължим напред, а не да вдигаме лагер там.

— Когато ме избра, лорд Коруин, аз те предупредих, че на дневна светлина нямам равен сред конете. Но нощем се превръщам в

неподвижна змия, вкаменявам се и изстивам досущ като сърцето на демон, и се разтапям едва на разсъмване.

— Да, помня, че беше така. Ти наистина ми служиш отлично, както и обеща Мерлин. Е, май ще е най-добре да пренощуваме от тази страна на планините, а да поемем на път утре.

— Фронтът, както вече казах, се мести. Би могъл да те настигне някъде в предпланините, че и по-рано. Стигнем ли веднъж онази област, няма значение къде ще прекараме нощта — над нас или наблизко ще се вият Сенки. Най-добре слез, разседлай ме и си свали багажа, за да си сменя формата.

— В какво ще се превърнеш? — попитах аз, докато скачах на земята.

— Според мен, за тази пустиня най-подходящ ще е гушер.

— Добре, Шаск, да бъде както ти е най-удобно — ако искаш гушер, гушер да е.

Заех се да го разпрягам. Колко прекрасно бе отново да си на свобода...

В образа на син гушер Шаск беше невероятно пъргав и, както ми се стори, не знаеше умора. Още преди да падне здрач, бяхме пресекли пустинята и вече внимателно разглеждах пътеката, която водеше нагоре през предпланините. Шаск с леко съскане заяви:

— Както ти казах, тук във всеки един момент могат да ни настигнат Сенки. Преди да вдигнем лагер, да отдъхнем и да похапнем, силите ще ми стигнат за още около час изкачване. Какво ще кажеш по въпроса?

— Да тръгваме тогава! — отговорих аз.

Дърветата си сменяха листата направо пред очите ми. Пътеката от време на време налудничаво криволичеше и сменяше посоката си, а под нас се променаше напълно. Годишните сезони се редуваха и отминаваха: зноен вятър заменяше снежната буря, а после изведнъж напълваше пролет и всичко разцъфваше. Пред погледа ми се мяркаха ту някакви кули, ту хора от метал, магистрали, мостове и тунели, които изчезваха веднага... После целият танц се изместваше и ние пак се изкачвахме по планинската пътека.

Най-накрая спряхме да лагеруваме на спокойно местенце недалеч от върха. Докато се хранехме, се събраха облаци и някъде отдалеч се разнесоха първите отгласи на гръмотевици. Измайсторих си

нисък навес. Шаск се сви наблизо, превърнал се в крилата змия с драконова глава и пера.

— Лека нощ, приятелю — пожелах му аз, когато паднаха първите дъждовни капки.

— И... на... теб... Коруин — тихо отвърна той.

Легнах по гръб, затворих очи и почти веднага заспах.

Не знам колко време съм спал. Събуди ме страховитата гръмотевица — стори ми се, че изтрещя точно над главата ми.

Преди отново настъпи тишина вече бях седнал и измъквах Грейсуондир от ножницата му. Отърсих съня от очите си и наострих уши. Имах усещането, че нещо липсва, само че не можех да разбера какво точно.

Яркийт проблясък на мълния разреза небесата и отново отекна гръмотевица.

Потръпвайки, аз затаих дъх в очакване на продължението, но внезапно бурята стихна. Пълна тишина...

Подадох изпод навеса първо ръката си, а после и главата. Дъждът беше спрял. Значи ето какво ми липсваше — шумът от падащите капки... Погледа ми привлякоха отблясъци светлина някъде иззад планинските била.

Обух се и излязох изпод навеса. Навън запасах меча и закопчах плаща на врата си. Трябваше да проверя какво става. На място като това всяка дейност можеше да представлява опасност.

Пътем докоснах Шаск — той наистина ми се стори като от камък — и се насочих натам, където преди беше минавала пътеката. Сега тя не се променяше пред очите ми, макар да бе станала още по-тясна. Щом стъпих на нея, потеглих право нагоре. Струваше ми се, че светлината, към която съм се насочил, полека се местеше. Отново започнах да долавям слабо шумоленето на дъжда. Вероятно валеше от другата страна на планината. Продължавах все по-нататък и стигнах до извода, че бурята бушува съвсем наблизо. Освен шума на дъжда вече дочувах и свистенето на вятъра.

Внезапно ме ослепи яркийт проблясък на мълния отвъд върха. След нея се разнесоха тътнежите на гръмотевицата. Спрях само за миг. Странно, но сред оглушителния грохот ми се стори, че дочух и нечий кикот.

Най-сетне стигнах до върха. В същата секунда ме връхлетя бесен порив на вятъра, понесъл шепи дъжд. Без да спирам, придърпах плътно плаща си и го закопчах отпред.

Изминах още няколко крачки и забелязах входа на пещера в билото вляво и малко по-ниско от мен. Наоколо зловещо кръжаха огнените ириси на кълбовидни мълнии. Вътре имаше и двама души — единият седеше на пода, а недалеч от него вторият, със скръстени крака, висеше с главата надолу във въздуха без никаква видима опора. Прокраднах се към непознатите. Почти през цялото време те се намираха извън полезрението ми, тъй като избраният от мен маршрут минаваше през много гъст листак. Внезапно осъзнах, че съм стигнал пещерата — вече не валеше и не усещах натиска на вятъра. Сякаш се бях озовал в самия епицентър на урагана — в мъртвата му точка.

Много внимателно, по корем, припъльзях още по-близо и през листака различих двама старци. Те внимателно съзерцаваха невидимите кубове на триизмерна игра, фигурите висяха над дъската, която пък бе поставена на земята между играчите, а заетите ѝ клетки бяха смътно очертани с огън. Седналият на пода беше гърбушко, усмихваше се и аз го познавах! Това беше моят легендарен предтеча, Дуоркин Баримен — натежал от векове, мъдрост и почти безпределна мощ. Създател на Амбър, Истинския свят, магическите карти, а може би и самата реалност в смисъла, в който я разбирах. За нещастие, почти през цялото време, когато общувах с него в недалечното минало, той определено беше доста изперкал.

Мерлин ме бе уверил, че сега старецът се е опомнил, но нещо не ми се вярваше. Впрочем, при повечето богоравни твари се забелязва определена степен на нетрадиционен „здрав разум“. Мисля, че това си върви ръка за ръка със способностите... Няма да се учудя, ако се окаже, че старият пройдоха просто се преструва на нормален, когато му е изгодно.

Вторият играч — виждах само гърба му — се наведе напред и премести фигурка, която май съответстваше на пешка. Тя олицетворяваше обитател на Хаос, известен под названието Огнен ангел. Когато бе направен ход, отново проблясна мълния, трясна гръмотевица и ме побиха хладни тръпки. След това Дуоркин се наведе и премести една от своите фигури — Змей. И този път последваха отблясък, тътен и тръпки. Видях, че застаналият на задни крака

Еднорог заема позицията на царя сред фигурите на Дуоркин, а клетката редом с неговата бе запълнена от двореца на Амбър. За цар на противника му служеше изпълната се нависоко Змия, редом с която се извисяваше иглоподобната кула на двореца на властелините на Хаос, Телбейн.

Противникът на Дуоркин със смях направи ход.

— Мандор — обяви той. — Смята се за кукловод сред марионетките и творец на кралете.

След проблясъка от светлина и тътена своя ход направи и Дуоркин.

— Коруин — заяви на свой ред. — Отново е на свобода.

— Да. Но не знае, че се състезава със самата съдба. Надали ще успее да се върне навреме в Амбър, за да попадне в Коридора на огледалата. А без пророчествата оттам, каква полза от него?

Дуоркин се усмихна и вдигна поглед. За миг ми се стори, че ме гледа право в очите.

— Според мен той отлично е пресметнал всичко, Сухай. Разполагам с няколко късчета от паметта му, които намерих веднъж, докато се носех над Лабиринта в Ремба. Ще ми се да получавах по едно златно цукало всеки път, когато го подценяват.

— Че какво би правил с толкова много цукала?! — поинтересува се вторият играч.

— Разкошни шлемове за враговете му.

И двамата се разсмяха и Сухай се завъртя на деветдесет градуса обратно на часовниковата стрелка. Издигайки се във въздуха, Дуоркин започна да се накланя напред, докато не полегна успоредно на земята. Продължаваше да не сваля очи от дъската. Сухай като че ли протегна ръка към една женска фигура, която се намираще на най-горните редове, после размисли. Внезапно отново премести Огнения ангел. Още докато гръмотевицата сияеше и тътнеше, Дуоркин също направи ход — отзвучите от гръмотевицата прерастнаха в мощен тътен, а яркото сияние задълго озари всичко наоколо. Предтечата ми произнесе нещо, но заради тътнежа не успях да чуя нито дума. Вероятно беше изрекъл нечие име, защото Сухай побърза да възрази:

— Но тя принадлежи на Хаос!

— Е, и? Не сме уточнявали такива правила. Ти си на ход.

— Трябва да си помисля — отвърна Сухай. — И то хубавичко...

— Можеш да вземеш дъската със себе си — предложи му Дуоркин. — Ще я донесеш утре вечер.

— Утре съм зает. Може би вдругиден?

— Тогава пък аз съм зает. Какво ще кажеш за след три дни?

— Става. Е, ще се видим!

— Лека нощ!

За няколко секунди ме ослепи ярък блясък и ме оглуши тътен. След това внезапно усетих поривите на дъжда и вятъра. Когато зрението ми се проясни видях, че пещерата е опустяла. Заобиколих гребена на планината и тръгнах обратно към лагера, а по петите неуморно ме следваше дъждът. Пътеката вече беше успяла да се разшири.

На разсъмване се надигнах и закусих, докато чаках Шаск да се размърда. Нощното приключение изобщо не ми приличаше на сън.

— Слушай, Шаск — попитах коня си малко по-късно, — знаеш ли какво е адско препускане?

— Чувал съм — отвърна той, — че това е таен способ за преодоляване на огромни разстояния за кратко време — използват го в кралския дом на Амбър. Казват, че е опасно за психическото здраве на благородните коне.

— Смятам, че си извънредно стабилно същество — и в емоционално, и в интелектуално отношение.

— Ами, благодаря, ако това беше комплимент... Но защо сме се разбързали толкова?

— Ти проспал доста събития — отбелязах аз. — Оказва се, че ме очаква среща с банда отражения — ако, разбира се, успея да ги заваря преди да са изчезнали.

— Е, щом е такава работата...

— Приятелю, ще участваме в надбягване, наградата в което е златно цукало. Тъй че ставай и бъди кон!

КОРИДОРЪТ НА ОГЛЕДАЛАТА

Никой от двамата ни не беше забелязал нещо да се е променило, докато половин дузина мъже не изскочиха пред нас из засада.

Заедно с Шаск бяхме прекарвали нощта в Танцуващите планини и там бях станал свидетел на странна игра между Дуоркин и Сухай. Бях чувал какви ли не невероятни истории за онова, което се случвало на хора, пренощували там. Не че в случая разполагах с кой знае какъв избор — вилнееше буря, аз бях капнал от умора, а животното, което яздех, се беше превърнало в камък. Не знам какво излезе в крайна сметка от тази игра, въпреки че и аз бях косвено споменат като участник. И все още се чудя. На другата сутрин с моят син кон прекосихме Сенчестата граница между Амбър и Хаос. Шаск беше ездитно животно от Сенките — моят син Мерлин го бе намерил в кралския обор на Хаос. В момента Шаск бе приел облика на гигантски син гушер и заедно си пеехме песни от различни времена и краища.

Двама мъже се надигнаха измежду скалите и застанаха от двете ни страни с насочени към нас арбалети. Още двамата ни преградиха пътя — единият държеше лък, а другият — доста красив на вид меч, без съмнение краден, тъй като бе съвсем очевидно с какво си изкарва прехраната този момък.

— Спрете и няма да пострадате! — изкомандва мъжът с меч.

Дръпнах юздите.

— Ако е за пари, тъкмо сега нямам и пукнат грош — отговорих аз. — Пък се съмнявам, че някои от вас би могъл да язди това животно или би му се искало да го яхне.

— Е... Може би да, може би не — рече предводителят им. — Само че това, нашето, си е мъчна работа, затова вземаме каквото ни е паднало.

— Не е хубаво да обирате хората до шушка — казах аз. — Някои са злопаметни.

— Повечето не могат да излязат оттук.

— Това ми прилича на смъртна присъда.

Онзи сви рамене.

— Този твой меч доста ми харесва. Я дай да го видим.

— Не мисля, че идеята е добра — възразих му аз.

— И защо така?

— Ако го извадя, току-виж съм те убил.

Той се разсмя.

— Можем да го вземем и от трупа ти — и той се огледа наляво и надясно.

— Може — съгласих се аз.

— Я да го видим тогава.

— Щом настояваш.

Извадих Грейсуондир. Мечът звънна и запя. Издигна се във въздуха и очите на мъжа пред мене се разширяха, когато острието описа дъга, изчислена така, че да се пресече с врата му. И неговият меч блесна в мига, когато моят премина през врата му и продължи. Той замахна към Шаск и острието му премина през рамото на животното. Ничий удар не навреди на противника.

— Ти да не си магьосник?! — попита той, когато отново замагнах и стоварих върху него удар, който иначе би му отсякъл ръката. Само дето острието ми просто се плъзна през нея, без да го нараня.

— Но не точно от онези, дето правят такива неща. Ами ти?

— Не съм — отговори той и замагна отново. — Ама какво става?!

— Нищо — отвърнах аз. — Върви досаждай на някой друг. Дръпнах юздите и Шаск пое напред. — Застреляйте го! — кресна предводителят.

Мъжете от двете страни на пътя отпуснаха тетивите на своите арбалети, същото направи и онзи пред мен. И четирите стрели, долетели от страни, минаха през Шаск — трима от мъжете нараниха или убиха застаналия срещу тях. Стрелата, долетяла отпред, премина през мене, без да ми причини никаква болка или притеснение. Предводителят им отново замагна с меча си, но не постигна нищо.

— Давай — пришпорих Шаск и продължихме нататък, без да обръщаме внимание на ругатните им.

— Май попаднахме в доста странно положение — отбелязах аз.

Звярът кимна.

— Поне не успяхме да си навлечем неприятности — продължих.

— Смешна работа — имам чувството, че на драго сърце бих си ги навлякъл — обади се Шаск.

Изкисках се.

— Може би да, може би не. Чудя се колко ли време трае това заклинание?

— Може би трябва да го вдигнем.

— Да бе! Пак да се мъча!

— Ударите нямат значение — вярно казваш.

— Без съмнение, като се върнем в Амбър все някой ще знае какво трябва да се направи.

— Надявам се.

Продължихме нататък. До края на деня не срещнахме никакви други хора. Усещах скалите под себе си, когато същата вечер се увих в наметалото си и се приготвих за сън. Защо ги усещах, след като не усетих нито меча, нито стрелите? Беше твърде късно да питам Шаск дали е усетил нещо, защото той вече се беше вкаменил.

Прозях се и се протегнах. Стиснах дръжката на Грейсуондир и го измъкнах донякъде от ножницата, но не усетих нищо необичайно под пръстите си. Прибрах го обратно и заспах.

След сутрешния ми тоалет продължихме нататък. Шаск се справяше добре със зъберите — толкова добре, колкото и повечето ездитни животни в Амбър. В някои отношения беше дори по-добър. Препускахме през бясно променящ се пейзаж. Мислите ми летяха напред, към Амбър, и се връщаха към времето, което бях прекарал затворен в двора на Хаос. Чувствителността ми се бе изострила до много висока степен и започнах да се чудя дали това — наред с другите ми странни занимания — не беше довело до моята неуязвимост. Предположих, че сигурно наистина е оказало известно влияние, но по-скоро имах чувството, че в най-голяма степен това е дар от Танцуващите планини.

— Чудя се какво ли представлява и откъде е дошло? — произнесох на глас.

— От родината ти, бас държа — отвърна Шаск. — И оставено специално за теб.

— Защо реши така?

— Докато пътувахме, ми разказа доста неща за семейството си. Аз не бих им се доверявал.

— Всичко това е минало.

— Кой знае какво е станало, докато си отсъствал? Старите навици се връщат лесно.

— Човек би трябвало да има сериозна причина да направи нещо подобно.

— Знаеш, че поне един от тях има доста основателна причина.

— Възможно е. Но не ми изглежда вероятно. Доста време ме нямаше и малцина знаят, че вече съм свободен.

— Ами разпитай ги тогава — тези, малцината.

— Ще видим.

— Просто се опитвам да ти помогна.

— Продължавай да опитваш. Да кажем... Какво искаш да правиш, след като се върнем в Амбър?

— Още не съм решил. Поначало си падам малко скитник.

Разсмях се.

— Определено ми харесваш! Щом чувствата ти са толкова непривични за звяр, то как бих могъл да ти се отплатя за возенето?

— Изчакай. Имам чувството, че съдбата ще се погрижи за това.

— Така да е. Но ако дотогава ти хрумне нещо друго, само ми кажи.

— За мене е чест да ти помагам, господарю Коруин. Приеми го така.

— Добре. Благодаря ти.

Минавахме Сянка след Сянка. Слънца побягваха назад, бури ни връхлитаха от прекрасните небеса. Играехме си с нощта, която би могла да хване в капана си някои не толкова ловки пътешественици, намерихме кратък сумрак и седнахме да похапнем. Не след дълго Шаск отново се вкамени. През тази нощ нищо не ни нападна.

На другия ден поехме рано на път и аз използвах всички номера, за които се сетих, за да съкратим пътя си през Сенките и да стигнем по-скоро у дома. У дома... Наистина беше хубаво да се завръщаш къщи — въпреки приказките на Шаск за моите роднини. Нямах представа, че Амбър ще ми липсва толкова. Безброй пъти съм бил далече за къде-къде по-дълго време, но обикновено имах поне

приблизителна представа кога ще се завърна. Затворът в двора на Хаос обаче не е място, където човек би могъл да прави подобни догадки.

Така че ние се втурнахме — вятър над равнината, огън в планините, вода по стръмна урва. Същата вечер почувствах как се надига съпротивлението, което започва да усеща всеки, навлязъл в онази част от Сенките, която граничи с Амбър. Опитах се да стигна чак до границата, ала не успях. Прекарахме нощта близо до място, където преди минаваше Черният път. Сега там нямаше и следа от него.

На другия ден пътувахме по-бавно, ала край нас изникваха все по-познати Сенки. Нощта прекарахме в Гората на Ардън, но Джулиан не ни намери. Може би сънувах зова на ловния му рог, а може би в просъница го чух да отеква в далечината. И макар че звукът му често е прелюдия към смърт и разруха, той просто ме накара да почувствам носталгия. Най-сетне бях наближил дома си.

На другата сутрин се събудих преди изгрева. Шаск, разбира се, все още беше син гущер, свит на кълбо до ствола на грамадно дърво. Така че си направих чай, а после изядох една ябълка. Провизиите ни бяха на привършване, но скоро щяхме да се озовем в земята на изобилието.

Щом слънцето изгря, Шаск бавно се разгъна. Нахраних го с останалите ябълки и събрах багажа си.

Не след дълго потеглихме — пътувахме бавно, без да се пресилваме защото по избрания от мене път ни очакваше доста стръмно изкачване. Когато за първи път спряхме да починем, пожелах да се превърне отново в кон и той се подчини. Май формата нямаше чак толкова голямо значение за него, затова го помолих да остане такъв. Исках да покажа красотата му в този облик.

— Щом пристигнем, веднага ли смяташ да се връщаш? — попитах го аз.

— Исках да поговорим за това — отвърна той. — В двора на Хаос напоследък нещата се пообъркаха и в момента на практика не принадлежа на никого.

— Ами?

— Ще имаш нужда от добър кон, господарю Коруин.

— Да, убеден съм.

— Бих искал да се кандидатирам за длъжността за неопределено време.

— За мене е чест — отговорих аз. — Ти далеч не си случаен кон.
— Не съм.

Същия следобед изкачихме Колвир, а само след няколко часа вече бяхме в двореца на Амбър. Намерих добра ясла за Шаск, натимарих го, нахраних го и го оставих да се вкамени и да си почине. Намерих табелка, напрасках върху нея името на Шаск и моето собствено и я окачих на вратата.

— Ще се видим по-късно — рекох аз.

— Както кажеш, господарю. Както кажеш.

Излязох от обора и тръгнах към двореца. Денят беше влажен и облачен, от морето подухваше хладен ветрец. Досега никой не ме беше забелязал.

Влязох през кухнята — в момента там дежуреше нова смяна. Никой не ме разпозна и определено не събудих съмнения. Или поне отвърнаха на поздрава ми с дължимото уважение и не възразиха, когато напъхах няколко плода в джобовете си. Наистина, попитаха ме дали нося пратка за някого от господарите. Аз отговорих с „да“ и наредих да изпратят бутилка вино и заедно с нея — едно пиле. Главният готвач на следобедната смяна — рижава дама на име Клеър — ме заоглежда по-настойтелно, а погледът ѝ току се плъзгаше към сребърната роза, с която бе закопчано наметалото ми. Не исках още сега да разкривам самоличността си, пък и си мислех, че те ще се страхуват да гадаят поне няколко часа. Действително ми се искаше да си почина малко и просто да се порадвам, че съм се върнал. Затова казах едно „благодаря“ и се запътих към покоите си.

Заизкачвах се по задното стълбище, което прислугата използваше, за да не се натрапва, а ние — когато искахме да се промъкнем, без някой да ни излови.

Стигнах донякъде и забелязах, че пътят е преграден с магарета за рязане на дърва. По стълбите бяха пръснати инструменти, макар че наоколо не се мяркаха никакви работници. Не можех да преценя дали част от старото стълбище просто не беше издържала и се бе срутила или пък някаква друга сила е била призована да се стовари върху него.

Върнах се обратно, пресякох алеята и се заизкачвах по парадното стълбище. Докато вървах нагоре, забелязах и външни поправки — включително цели съборени стени и части от етажи. Много стаи бяха

просто открити. Забързах — исках да се уверя, че моите покои не са сред тях.

За щастие не бяха. Тъкмо понечих да вляза и един рижав здравеняк се показа иззад ъгъла и тръгна право към мен. Свих рамене. Без съмнение, някой високопоставен гост...

— Коруин! — провикна се той. — Какво правиш тук?

Щом се приближи, забелязах, че ме разглежда много внимателно. Не му останах длъжен.

— Не съм убеден, че имам честта... — подхванах аз.

— О, я стига, Коруин! — прекъсна ме той. — Много ме изненада. Мислех, че си при твоя Лабиринт и шевролета, модел 57-ма.

Поклатих глава.

— Не съм убеден, че ви разбирам — казах му. Той присви очи.

— Значи ти не си дух на Лабиринта?

— Мерлин ми е говорил за тях — отговорих аз. — След като успя да издейства да ме освободят от двора на Хаос. Но никога не съм срещал такъв.

Навих левия си ръкав.

— Порезете ме. Кървя.

Докато оглеждаше ръката ми, погледът му беше повече от сериозен. За миг ми се стори, че ще я сграбчи и ще ме повлече нанякъде.

— Добре — най-накрая отрони той. — Аз само така. За по-сигурно.

— Все още не зная с кого разговарям — напомних му. Той се поклони.

— Извинявай. Аз съм Люк от Кашфа, понякога наричан Риналдо I, крал на Кашфа. Ако ти си онзи, за когото се представяш, аз съм твой племенник. Моят баща е брат ти Бранд.

Вгледах се в него и забелязах приликата. Протегнах ръката си още по-напред.

— Режи! — наредих му аз.

— Говориш сериозно.

— Ужасно си прав.

Той измъкна ловджийски нож от колана си и ме погледна в очите. Кимнах. Леко докосна ръката ми с върха на ножа — и не последва

нищо. Тоест, последва нещо, ала то не беше нито желано, нито съвсем очаквано.

Върхът на ножа му сякаш потъна на около сантиметър в ръката ми. Продължи навътре и най-накрая я прониза. Но кръв не бликна.

Той опита отново. Нищо.

— По дяволите! — възкликна. — Не разбирам! Ако беше дух на Лабиринта, поне щяхме да го усетим. Но по тебе няма дори белег!

— Може ли да ми заемеш ножа си? — помолих аз.

— Естествено.

Той ми го подаде. Поех го и го заразглеждах. Забих го в ръката си и го дръпнах нагоре — около два сантиметра. Бликна кръв. — Проклет да съм! — изруга Люк. — Какво става?!

— Бих казал, че е заклинание, което явно съм прихванал неотдавна, когато пренощувах в Танцуващите планини — обясних аз.

— Хммм... — Люк се замисли. — Никога не съм имал удоволствието, но съм чувал разни истории за това място. Не зная никакви прости начини за вдигане на тези заклинания. Стаята ми е ей там, отпред — той махна на юг. — Ако искаш, отбий се, ще видя какво мога да измисля. Баща ми и майка ми, Джасра, са ме учили на магията на Хаос.

Свих рамене.

— Това тук е моята стая — посочих на свой ред — и всеки миг трябва да ми донесат бутилка вино и печено пиле. Нека поставим диагнозата тук, а аз ще поделя обяда си с тебе.

Той се усмихна.

— Най-доброто предложение от сутринта насам. Но нека да отскоча до стаята си и да си взема някои оръдия на занаята.

— Добре. Ще те изпратя, та да знам пътя, ако ми потрябва.

Той кимна и се обърна. Тръгнахме по коридора.

Щом заобиколихме ъгъла, Люк зави от запад на изток, покрай покоите на Флора, и тръгна към стаите за по-високопоставени гости. Спря пред една врата и бръкна в джоба си — по всяка вероятност — за ключа.

После се сепна.

— Ъ-ъ... Коруин?

— Какво?

— Онези двата свещника във формата на кобри — той посочи нагоре по коридора. — Според мен са бронзови...

— Най-вероятно да. И какво?

— Мислех си, че са просто украса.

— Тъкмо това са.

— Последния път, когато ги погледнах, като че ли обграждаха някаква малка картина или гоблен.

— И аз така си спомням — подкрепих го.

— Е, сега помежду им има коридор!

— Не, това не може да бъде. Има си истински коридор само малко зад... — понечих да му възразя.

И млъкнах, защото разбрах. Тръгнах нататък.

— Какво става? — попита Люк.

— Той ме зове — отговорих. — Трябва да отида и да разбера какво иска.

— Кой?

— Коридорът на Огледалата. Ту се появява, ту изчезва. И носи вести на онзи, когото вика. Понякога — полезни, понякога — неясни.

— И двамата ли ни вика или само тебе? — попита Люк.

— Знам ли — отвърнах. — Усещам, че не ме вика както едно време. И ти си добре дошъл. Може и на тебе да ти е приготвил нещо.

— Чувал ли си някога двама души да са влезли в него едновременно?

— Не, но за всяко нещо си има първи път — отговорих аз.

Люк бавно кимна.

— Е, да върви всичко по дяволите! — отсече той. — Идвам. Последва ме до мястото, където се извиваха змиите, и двамата се взряхме навътре в коридора. По дължината и на двете му стени пламтяха свещи. А по стените блестяха окачени безброй огледала. Пристъпих напред. Люк ме следваше от лявата ми страна.

Рамките на огледалата бяха във всички възможни форми, които човек би могъл да си представи. Вървах много бавно и се вглеждах внимателно в онова, което обрамчваше всяка от тях. Посъветвах и Люк да прави същото. Докато изминахме няколко крачки, огледалата като че ли просто отразяваха всичко, което застанеше пред тях. После Люк се вцепени и замря, извърнал глава наляво.

— Майко! — рязко извика той.

Отражението на привлекателна червенокоса жена изпълваше огледалото, обрамчено с патинирала медна рамка във формата на Змията Уроборое.

Жената се усмихна...

— Толкова се радвам, че постъпи правилно и седна на трона — рече тя.

— Наистина ли?! — възкликна той.

— Разбира се.

— Мислех, че ще побеснееш. Че ти искаш този трон.

— Някога наистина го исках, но тези проклети кашфанци никога не ме оцениха по достойнство. Ала сега имам владението и ми се иска няколко години да се позанимавам с изследвания. Освен това тук е пълно с неща, които имат сантиментална стойност за мен. Щом Кашфа остава притежание на рода ни, искам да знаеш, че съм доволна.

— Ами... Ъ-ъ... Радвам се да го чуя, майко. Много се радвам. Ще управлявам със здрава ръка.

— Успех — отвърна тя и изчезна.

Люк се обърна към мене. На устните му трептеше лека иронична усмивка.

— Това е един от малкото случаи в живота ми, когато тя е одобрила моя постъпка — каза той. — Без съмнение, по много погрешни причини, но все пак... Доколко всичко това е истина? Какво точно видяхме? Тя съзнателно ли влезе във връзка с мене? Дали...

— Всичко е истина — уверих го аз. — Всъщност не знам как точно става, защо става и доколко присъства отвъдното. Образите могат да са стилизирани, свръхреални, могат дори да те всмучат навътре. Но по някакъв начин са истински. Толкова знам. Мале мила!

Малко по-нататък, от огромно огледало в златна рамка, в мене се взираше мрачното лице на баща ми Оберон. Пристъпих крачка напред.

— Коруин — заговори той. — Ти беше моят избраник, но винаги успяваше да ме разочароваш.

— Така се получаваше — кимнах аз.

— Мдаа. И след всичките тези години човек не би трябвало да ти говори като на дете. Ти сам избираше. Понякога се гордеех с избора ти. Беше храбър и доблестен.

— Ами благодаря... сър.

— Заповядвам ти незабавно да направиш нещо.

— Какво?

— Извади кинжала си и намушкой Люк. Взрях с в него.

— Не.

— Коруин — обади се Люк. — Може би целта е да докажеш, че не съм дух на Лабиринта.

— На мене обаче изобщо не ми пука дали си дух на Лабиринта или не — възразих му аз. — Все ми е едно.

— Не — намеси се Оберон. — Това е от по-друг порядък.

— И от какъв? — попитах аз.

— По-лесно е да се види, отколкото да се обясни — отговори Оберон.

Люк сви рамене.

— Е, боцни ме по ръката — каза той. — Голяма работа.

— Добре. Нека да видим какво това, дето е по-ясно от обяснението. Измъкнах кинжала от кончова на ботуша си. Люк запретна ръкав и протегна ръка. Боднах лекичко.

Острието прониза ръката му, сякаш беше направена от дим.

— Да му се не види! — възкликна той. — Заразно е!

— Не — откликна Оберон. — Това е нещо много специално.

— Което ще рече? — попита Люк.

— Би ли извадил меча си, моля те?

Люк кимна и измъкна златен меч, който ми изглеждаше познат. Той издаде висок, пронизителен тон, който накара пламъчетата на всички свещи наоколо да затрептят. След това се сетих кой е този меч — беше Уеруиндъл, мечът на брат ми Бранд.

— Отдавна не съм го виждал — казах аз. Звукът не стихваше.

— Люк, би ли пробол Коруин с меча си, моля?

Люк вдигна очи и срещна погледа ми. Кимнах. Той замахна с меча си и одраска ръката ми с острието. Потече кръв.

— Коруин... Би ли...? — обади се Оберон.

Извадих Грейсуондир и тя също запя бойната си песен така, както я бях чувал да пее само във великите битки от миналото. Двата тона се сляха в оглушителен дует.

— Порежи Люк.

Люк кимна и аз порязах китката му с Грейсуондир. Появи се тънък разрез и мигом почервения. Песента на мечовете ни се издигна и

стихна. Прибрах Грейсуондир, за да я накарам да млъкне. Люк направи същото с Уеруиндъл.

— От това трябва да научим нещо — обади се Люк. — Но проклет да съм, ако разбирам какво.

— Тези мечове са брат и сестра, нали разбираш, и ги свързва определена магия. Всъщност, свързва ги мощна тайна — рече Оберон. — Кажи му, Коруин.

— Това е опасна тайна, сър.

— Време е вече да бъде разкрита. Кажи му.

— Добре — съгласях се аз. — Още в самото начало на Сътворението боговете имали няколко пръстена, които техните най-добри рицари използвали за стабилизиране на Сенките.

— Знам за тях — каза Люк. — Мерлин носи корда на китката си.

— Да, наистина — кимнах. — Всеки от тях притежава способността да извлича силата от много източници в много Сенки. Всички те са различни.

— Така каза и Мерлин.

— Нашите са били претопени в мечове и са си останали такива.

— О? — учуди се Люк. — И какво още знаеш?

— Какъв извод си правите от факта, че те могат да ви поразят, когато никое друго оръжие не може?

— По някакъв начин участват в магията — дръзнах да предположа.

— Точно така — потвърди Оберон. — Какъвто и сблъсък да ви предстои, без значение на коя страна сте, ще ви трябва много екзотична защита срещу чудатата сила на някой като Джърт.

— Джърт ли? — попитах аз.

— По-късно ще ти обясня — обади се Люк.

Кимнах.

— Но как да използваме тази защита? И как отново да се върнем в състоянието, при което всяко оръжие може да ни пониже? — попитах аз.

— Няма да ви кажа — отговори Оберон, — но някой тук би трябвало да може да ви го обясни. Каквото и да стане оттук-нататък, и двамата имате моята благословия. Макар че едва ли струва много в днешно време.

Поклонихме се и му благодарихме. Когато отново погледнахме нагоре, той беше изчезнал.

— Страхотно — обадих се аз. — Няма и час, откакто съм се върнал, а пак съм забъркан в двусмислиците на Амбър.

Люк кимна.

— Както личи и в Хаос, и в Кашфа е също толкова зле — рече той. — Може би висшата функция на държавата е да бълва неразрешими задачи.

Продължих нататък с усмивка, като се оглеждахме в десетки локви от светлина. Известно време не се случваше нищо, докато в една червена овална рамка отляво изникна познато лице.

— Коруин, колко се радвам! — възкликна тя.

— Дара!

— Като че ли подсъзнателното ми желание е по-силно от това на всички, които ти желаят злото — каза тя. — Така че ще ти съобщя най-хубавата от всички новини.

— Да?

— Виждам един от вас, пронизан от меча на другия. Каква радост!

— Нямам намерение да убивам този момък — казах аз.

— И обратното важи — обади се Люк.

— Ах, тъкмо в това е смъртоносната му красота! — изчурулика тя. — Един от вас трябва да пониже другия, за да може оцелелият отново да се сдобие с изгубеното си качество — уязвимостта!

— Благодаря, но ще намеря друг начин — обади се Люк. — Майка ми, Джасра, беше доста добра магьосница.

Смехът ѝ прозвуча така, сякаш някое от огледалата се беше пръснало.

— Джасра! Та тя беше една от прислужниците ми! Каквото знае за Изкуството, го е подслушала, докато аз работех. Не е лишена от талант, но ѝ липсва пълното образование.

— Баща ми довърши обучението ѝ — отвърна Люк.

Докато се взираше в спътника ми, веселието изчезна от лицето ѝ.

— Добре — каза най-сетне тя. — Заставам на твоя страна, сине на Бранд. Не виждам друг начин да се разреши ситуацията — освен онзи, който ви посочих. Тъй като нямам нищо против тебе, надявам се да те видя победител.

— Благодаря — отговори той, — обаче нямам никакво намерение да се бия с чичо си. Все някой трябва да е способен да вдигне това заклинание.

— Самите мечове ви въвлякоха в това — каза тя. — Те ще ви принудят да влезете в двубой. По-силни са от магията на смъртните.

— Благодаря за съветите — отвърна Люк. — Някои от тях могат и да свършат работа — и той й намигна. Тя се изчерви — не очаквах да реагира точно така — и изчезна.

— Не ми харесва как се развиват нещата — обадох се аз.

— Нито пък на мен. Не можем ли просто да се обърнем и да излезем?

— Коридорът те всмуква — обясних му. — Просто измъкни каквото можеш от него — това е най-добрият съвет, който съм получавал в тази насока.

Изминахме около три метра покрай някои наистина прекрасни образци на огледалния занаят, както и покрай няколко стари стъкла, очукани и мътни.

Едно огледало от страната на Люк, покрито с жълт лак, изписано с китайски йероглифи и нацърбено тук-там, ни накара да замръзнем на място. Прокънтят тътнещият глас на покойния ми брат Ерик.

— Виждам каква съдба ви чака! — отекна гръмовният му смях. — И виждам мястото, където е отредено да ви сполети! Интересен двубой ще е, братко. Ако чуеш някой да се смее, докато лежиш и умираш, да знаеш, че съм аз.

— Ти вечно се майтапиш — отговорих му аз. — Между другото, почивай в мир. Така де, нали си герой.

Ерик се взря в лицето ми.

— Лудият ми брат! — рече той, извърна глава и изчезна.

— Това беше Ерик, който е царувал тук за кратко, нали? — попита Люк.

Кимнах.

— Лудият ми брат — казах и аз.

Продължихме напред. От огледало в стоманена рамка, украсена с рози от ръжда, се показва изящна ръка.

Спрях и бързо се извърнах — усетих кого ще видя още преди да съм я зърнал.

— Дирдри...

— Коруин — меко отвърна тя.

— Знаеш ли какво се случи, докато вървахме?

Тя кимна.

— Доколко е вярно и доколко ни баламосват? — попитах.

— Не зная, но според мене и никой от останалите не знае със сигурност.

— Благодаря ти. Приемам всякакви успокоения. И сега какво?

— Ако всеки се вкопчи в ръката на другия, преходът ще е полесен.

— Какъв преход?

— Не можете да напуснете този коридор по своя воля. Ще бъдете отведени право на арената за двубоя.

— От теб ли, любов моя?

— Нямам никакъв избор...

Кимнах. Вкопчих се в ръката на Люк.

— Какво ще кажеш? — попитах го аз.

— Според мене трябва да отидем, без да се съпротивляваме — отговори той. — И щом открием кой стои зад всичко това — да го разкъсаме с нажежени щипци.

— Харесва ми начинът ти на мислене — казах му. — Дирдри, води ни.

— Имам лошо предчувствие, Коруин.

— Щом, както каза, нямаш никакъв избор, то има ли значение? Води ни, сестричке. Води ни.

Тя ме хвана за ръката. Светът около нас се завъртя.

Някой ми дължеше едно пиле и бутилка вино. Смятах да си прибера дълга.

Събудих се на място, което приличаше на полянка под лунно небе. Задържах очите си полуотворени и продължих да лежа, без да помръдвам. Нямах смисъл да издавам, че съм буден.

Много, много бавно извърнах очи. Дирдри не се виждаше никъде. Периферното зрение ми съобщи, че надясно гори огън и около него са насядали някакви хора.

Извърнах очи наляво и мярнах Люк. Май наблизо нямаше други хора.

— Буден ли си? — прошепнах му.

— Аха.

— Наблизо няма никой — осведомих го аз и се надигнах. — Освен неколцината, насядали около огъня отдясно. Може и да намерим път, който извежда оттук, да го хванем с картите или през Сенките и така да осуетим ритуала. Иначе ще попаднем в капана.

Люк облиза пръста си и го вдигна във въздуха, сякаш проверяваше откъде духа вятърът.

— Мисля, че сме навлезли в последователност от събития, която ни е необходима — рече той.

— И ще ни доведе до смърт?

— Не зная. Но според мене не можем да избягаме. Той се изправи на крака.

— Не е заради двубоя, а заради познанството — казах аз. — Никак не ми се иска да се бия точно с тебе.

— И на мене. Искаш ли да хвърлим ези-тура? — предложи спътникът ми.

— Ези — махаме се. Тура — отиваме там да проверим за какво става въпрос.

— Съгласен съм — и той бръкна в джоба си и извади петаче.

— Предоставям ти честта — казах.

Люк подхвърли монетата. И двамата се отпуснахме на колене.

— Тура — обади се той. — Два от три пъти?

— Не — поклатих глава. — Да вървим.

Рижият прибра петачето в джоба си, заобиколихме и се приближихме до огъня.

— Само към дузина са. Можем да се справим с тях — прошепна ми той.

— Не ми изглеждат особено враждебно настроени.

— Прав си.

Щом се приближихме, кимнах и им заговорих на шари.

— Здравейте — поздравих. — Аз съм Коруин от Амбър, а това е Риналдо I, крал на Кашфа, известен също и като Люк. Случайно да ни очакват тук?

Един по-възрастен мъж, който седеше до огъня и го ръчкаше с пръчка, се изправи и се поклони.

— Името ми е Райс — представи се той. — Ние сме свидетелите.

— За кого свидетелствате? — попита Люк.

— Не знаем имената им. Бяха двама, с качулки. Според мене единият беше жена... Бихме ви предложили да хапнете и да пийнете, преди да се започне...

— Да — отговорих аз. — Не успях да обядвам заради всичко това. Дайте ми да хапна.

— И аз бих похапнал — добави Люк.

Мъжът и двама от придружителите му донесоха месо, ябълки, сирене, хляб и паници с червено вино. Докато се хранехме, попитах Райс:

— Можеш ли да ми кажеш какво ще става по-нататък?

— Разбира се — отговори той. — Казаха ми. Ако, щом свършите с яденето, двамата заобиколите от другата страна на огъня, ще ви се подсказе какво трябва да направите.

Засмях се, после свих рамене.

— Добре — съгласих се аз.

Щом приключих с яденето, погледнах Люк. Той се усмихна.

— Ако трябва да им изпеем нещо, за да им се отблагодарим за вечерята — каза той, — по-добре им разиграем десетминутно представление и да приключваме.

Кимнах.

— Звучи ми добре.

Дръпнахме чиниите си встрани, станахме, приближихме се до огъня и го заобиколихме...

— Готов ли си? — попитах аз.

— Готов съм, защо да не съм?

Извадихме мечовете си, отстъпихме. Крачка назад, поздрав. Когато музиката засвири, и двамата се разсмяхме. Изведнъж усетих, че нападам, въпреки че бях решил да изчакам атаката и да впрегна цялата си енергия в нейното отбиване. Движението ми беше необмислено, но адски бързо и сръчно.

— Люк — обадох се аз, когато той отби. — Мечът ми се изплъзва от контрол. Внимавай. Става нещо странно.

— Знам — отговори той и нанесе забележителен удар. — И аз нямах точно такова намерение.

Отбих и замагнах дори още по-бързо. Той отстъпи назад.

— Не е зле — каза ми и аз усетих, че нещо в ръката ми се отпуска. Отново бях започнал да се бия сам, по своя воля, без външен

контрол. Оставаше заплахата, че всеки миг може да бъде възстановен.

Внезапно разбрах, че вече действаме доста свободно. Хвана ме страх — ако не се биех с достатъчно злоба, можеше пак да поемат контрола над действията ми. Ако пък се биех, имаше опасност да се увлека и да нанеса спонтанен удар в неподходящия момент. Доста се изплаших.

— Люк, ако и с тебе става горе-долу същото, което и с мене, това никак, ама никак не ми харесва! — казах.

— Нито пък на мен! — процеди той.

Погледнах отново отвъд огъня. Двама души с качулки бяха застанали сред другите. Не бяха кой знае колко едри, а под качулката на единия се виждаше нещо бяло.

— Публиката се е увеличила — обадох се аз.

Люк хвърли поглед нататък. Успях да задържа подлия си удар с доста големи усилия. Отново се вкопчихме в здрава схватка и той поклати глава.

— Не можах да ги позная — нито единия, нито другия — сподели той.

— Цялата работа се очертава малко по-сериозна, отколкото си мислех.

— Аха.

— И двамата можем да понесем доста удари и после да се съвземем.

— Прав си.

Мечовете ни продължават да пеят. От време на време някой от нас получаваше одобрителни възгласи.

— Какво ще кажеш да се раним един друг, а после да се проснем на земята и да изчакаме какво ще отсъдят? — попита Люк. — И ако някой от тях се приближи достатъчно, му се нахвърлим — ей така, за майтап.

— Става — съгласих се аз. — Ако си пооткриеш малко лявото рамо, ще мога да го целна точно по средата. Обаче преди да се тръшнем, нека им разиграем едно свирепо мушкане с мечове. С удари по главите и ръцете. От лесничките.

— Дадено. И колкото се може по-едновременно.

И така, продължихме да се бием. Малко се поуевлякох, замахвах все по-бързо и по-бързо. И защо не? Това си беше игра.

Изведнъж тялото ми извърши движение, което не бях му заповядал да прави. Очите на Люк се разшириха, щом кръвта шурна и Грейсуондир премина през цялото му рамо. Миг по-късно Уеруиндъл прониза гърдите ми.

— Извинявай — каза ми Люк. — Чуй ме, Коруин. Ако ти оживееш, а аз мра, по-добре е да знаеш, че в този замък стават разни откачени неща, в които участват и огледала. Вечерта преди да се върнеш Флора и аз се борихме с невиждано същество, което изскочи от едно огледало. Забъркан е и някакъв откачен магьосник — пада си по Флора. Никой не знае името му. Обаче имам чувството, че е свързан с Хаос. Не би ли могло това да е причината за ставащото, а не обратното?

— Здравейте — обади се познат глас. — Всичко свърши.

— Точно така — намеси се и друг.

Говореха двете фигури с качулките. Едната беше Файона, другият — Мандор.

— Каквато и да е причината — лека нощ, сладки ми принце — каза Файона.

Опитах се да се изправа. Люк — също. Пробвах да вдигна и меча си. Не можех. Светът отново избледня, а този път ми липсваха и безценни жизнени течности.

— Ще оживея... и ще видите тогава — промълвих аз.

— Коруин — чух далечния й глас. — Не сме толкова виновни, колкото си мислиш. Това беше...

— ...за мое собствено добро, бас държа — успях да измънкам, преди мракът да погълне света. Идеше ми да завия, щом осъзнах, че не съм успял да използвам смъртоносното си проклятие.

Събудих се в болничната стая в Амбър. На съседното легло лежеше Люк. И двамата бяхме на системи.

— Ще живееш — каза Флора и пусна китката ми. Беше ми премерила пулса. — Искаш ли сега да ми разкажеш?

— Намерили са ни във файето, нали? — попита Люк. — А от Коридора на Огледалата не е имало дори следа?

— Точно така, но все още не искам да споменавам имена — казах аз.

— Коруин — обади се Люк, — когато беше малък, Коридорът на Огледалата често ли се появяваше?

— Не — отговорих.

— Дори и аз като бях малка, почти не се появяваше — добави Флора. — Едва през последните години се активизира. Все едно, че мястото се се пробужда.

— Мястото ли? — попита Люк.

— Явно в играта е влязъл нов играч...

— Кой? — настоях да науча аз. Преряза ме болка.

— Самият Замък, разбира се — отговори ми тя. — Кой друг?

Забележка: Половината част от книгата (Илюстриран пътеводител в замъка Амбър) не е сканирана, тъй като самите илюстрации не са като в оригиналната версия, а качеството им е под всякаква критика (меко казано). Що се отнася до текстовата част — на всеки, прочел Хрониките, ще му бъде скучно и безинтересно, тъй като не се дава никаква нова информация, а просто се дообясняват (повтарят) неща, свързани със света на Амбър.

Издание:

Роджър Зелазни. Амбър завинаги

ИК „Квазар“, 2003

ISBN 954-8826-71-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.